

SPEJDERNES MAGASIN

Axel Mathiesen

FEBRUAR
1926

Nu er den rigtige Spejderstøvle kommet!

A. S. Frederiksberg
Skotøjsfabrik

Fresko

har ført en ny Model
kaldet

„BISONSTØVLEN“

psa Markedet. Denne Støvle er fremstillet af garanteret vandtæt Smurtlæder („Bisonlæder“) og forsynet med Saaler af Bjørnelæder

Inde. Varemærke

Bisonstøvlen

der holder 3 Gange saa længe som almindeligt Saalelæder. Bjørnelæder er ubetinget **Verdens bedste Læder** til Støvlesaal. Det er fuldstændig vandtæt og holder derfor altid Fødderne tørre og varme. For Spejdere, der færdes meget ude, er det af uvurderlig Betydning at have solidt og vandtæt Fodtøj. Forlang derfor kun „Bisonstøvlen“ med Bjørnelæder. — Bjørnelæder er dansk Arbejde og fremstillet af — A/S Chromlæderfabriken, Jørgen Winther, Roskilde. — Forlang ogsaa Forsaaling udført m. Bjørnelæder.

NB. „Bisonstøvlen“ føres bl. a. af

Spejder
Maga-
Landemærket 3

Munderings-
sinet.
Landemærket 3

NEFA — den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

NEFA — den praktiske Lygte for
praktiske Folk.

NEFA — Lygten for Scouts.

A/s NEFA

Wolthersgade 11 - Telefon Amager 1858

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk., syet af
prima amerik. Army Duck

De bedste og derfor de billigste.

Køb intet Telt uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adellersgade 8

Telefon: Byen 6762

KØBENHAVN K.

Selvtonende
Papir

„Tonafix“

giver gode Billeder selv af svage Film
(Ny Emulsion 1925)

CARL POULSEN & SØNNER
København—Valby

Husk til Tropsfesten

Programmer,
Billetter og Lykkersedler
trykkes billigst hos

Fr. Palm Greisen,
Silkegade 4. Tlf. 4619, Byen 7018

VÆR BEREDT

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

Redigeret af Gunnar Jørgensen, Nærum Kostskole, Nærum.

NUMMER 5

FEBRUAR 1926

10. AARGANG

Ved Lejrbaalet.

Kanada — Landet med de duftende Fyrreskove, der duver blød i Sommer vinden eller vaander sig under Nordens stormens snefygende Kog — Landet med de store, blåa Søer, de milelange Floder, der snart glider i brede Bugter, snart skummer af Sted i frygtelige Strømras. Kanada — Landet, der strækker sig oppe fra Nordens Ødemarker, faa Grader fra Polen, helt oppe fra Ishavets Øde, ned til Atlanterhavs kystens Skove med Bøg og Birk og Ahorn — en Verdensdel i Udstrækning, men med ikke mange flere Mennesker end i Sverrig. Kanada, det ridende Nordvestpolitisk Land, Hudsonbugtkompagniets Land, et Eventyrland den Dag i Dag!

Som Land, saa Folk! Stærke, sunde Angelsaksere og Skandinaver, Bondefolket fra Norden — eller Blandingsfolk, Mænd i hvis Aarer der ruller adeligt, ja, kongeligt Blod fra Frankrig, og hvis Mødre var Døtre af Indianerhøvdinge, en pragtfuld Blandingsrace.

Dybt inde i Skovene færdes disse Mænd som Pelsjægere, alene, Maaned efter Maaned, og Kanoen er deres Ven og Hjælper, naar de færdes ad de store Strømme ned til Handelspladserne — Kanoer, store kostbare Cedertræsbaade, smaa Kanoer af Birkebark eller Skind, bærer deres Last af Skind, styret og roet af stærke, sejge Skovmænd. Uden Kanoen vilde det være næsten umuligt at overvinde de milelange Afstande.

Det sker, at en Kano gaar til Bunds i et Vandfald, suges ned, knuses, men

Vi paabegynder i dette Nummer en Række smaa Artikler, skrevet af kendte Mænd inden for Spejderbevægelsen. Hver Maaned agter vi at bringe et Par Ord til Spejderne. Læs dem — tænk over dem — og lev efter dem.

det kan ogsaa ske, at den en Dag hales op paa Bredden, gammel, udslidt! Forbi er da de skønne Dage paa den rulende Flod, forbi er det raske, muntre Liv — tilbage er kun Ødelæggelse og Glæmsel.

I en kanadisk Baadførersang lader Digteren en saadan gammel Kano synge om sin Skæbne:

„Mine Sprækker er vide, jeg er kastet
til Side
for at raadne paa ensom Sti,
mens Løv og Muld i Dynger som et Lin
mig omslynger,
thi min sidste Fart er forbi.
Men jeg flyder i Drømme paa Nord-
havets Strømme,
som jeg aldrig mere skal se.
Nu paa Alfærvej jeg ligger som en gam-
mel, udslidt Tigger
og græder af Ensomhed.“

Men det er ikke alene gamle Kanoer, der kastes til Side og glemmes! Jeg tænker paa Mennesker, der bliver gamle og graa — de ældes, kan ikke ud-

føre deres Arbejde mer, Slægt og Venner dør — og selv glemmes de!

Der sidder mange gamle og glemte Mennesker imellem os, triste, bedrøvede, de følger sig tilsidesat og taalt, de er alene, maaske syge og bundet til Sengen.

Og vi Spejdere har ogsaa her en Op-gave — vi kan udmærket hjælpe disse gamle lidt, vi kan bringe vort lyse Sind og vor Glæde med til dem og dele med dem — vi kan læse lidt for dem, tale med dem, bringe dem Blomster, fortælle dem lidt om Tiden og dens Forhold, som mange af dem er uforstaaende overfor — det er jo, som om Tiden er løbet fra dem!

Der er sikkert ikke een af os, der ikke kender et gammelt Menneske, Mand eller Kvinde, som vi kan glæde og hjælpe lidt. Tænk paa, at du og jeg vel ogsaa bliver gamle engang, gamle og graa, ensomme og forladte — engang er det glade Liv forbi, og det gaar os som den gamle Pelsjæger i en anden kanadisk Sang — engang sker det, at vi

„.....ikke længer drysser,
hvor den vilde Graagaas krydser
forbi Maanens røde Aasyn
i den kolde Vind fra Nord.“

Da vil vi være glade, hvis nogen husker os, saa vi ikke følger os alt for ene og forladt!

Tænk ogsaa paa det!

Poul Clausen.

RIDDER-NIELS.

FORTÆLLING AF LEKTOR LAURITZEN

Viben er en ægte Vikingenatur. Se den paa Toppen af en Bakke, vendt imod Vinden med flagrende Nakkefjer! Saa vil Du forstaa det. Laust Johansen, som var en ægte Jyde i Sind og Skind, havde opfattet Tingen, og han kaldte det Vibe-par, som sidste Aar havde ynglet paa hans Eng tæt ved Gaarden, for „Ridder Niels og den naadige Frue“. Han tænkte derved paa den Mand, som for ham var bleven Idealet af en uforfærdet Jyde, ham, der „vog den kullede Greve“.

Om Efteraaret kommer Vibens Tid til at fare paa Togt, og som de gamle Nordboer drager den mod Vest, ikke just til Englands Østkyst, men længere bort til „den grønne Ø“ med de mange herlige Græssletter. Tidlig paa Aaret vaagner dog Hjemlængslen i dens Bryst, og allerede i Februar kommer Forposterne herover. Mellem disse var dette Aar Ridderparret. Det var helt kønt Vejr, da de ankom; men Herligheden varede ikke længe. En isnende Østenvind blæste over Danmark i Begyndelsen af Marts. Vandene frøs til, og Viberne døde rundt om af Kulde og Sult. Ridder Niels og hans Frue holdt dog Livet oppe; thi der var en Kilde paa Bondens Lod, som ikke frøs til, og desuden gjorde Laust for sine Viber alt det, han kunde. Det milde Vejr kom igen i April, og nu blev Reden bygget paa Engen, de fire Æg lagte med den spidse Ende indad, og saa begyndte Rugningen.

Der er mange, som holder af Vibæg. Værst er Menneskene. Det havde Laust Johansens Søn Anton mærket sig, og han gjorde sig hvert Aar en Ekstrafortjeneste af at samle Vibæg. Det ærgrede ham, at Faderen havde forbudt ham det. Han maatte altsaa samle i Smug; men paa Engen turde han dog ikke komme i det Ærinde. Saa for Menneskene havde Ridderen for saavidt Fred. Men saa var der Kragen, den store Æggerøver. Første Gang, den viste sig, fløj Ridderen lige i Hovedet paa den og angreb saa ihærdig, at Fyren tilsidst fortrak. Imidlertid er Krager udspekulerede. Da

et Par Dage efter tre anfaldt paa een Gang, fristedes den naadige Frue til at forlade Reden for at tage Del i Kampen, og saa gik det ilde med Æggene, som spiddedes paa Kragerens stærke Næb.

Der maatte altsaa begyndes forfra. Reden blev lagt lidt længere bort, hvor den var bedre skjult, og Kragerne var nu begyndt paa selv at stifte Bo og kom ikke igen. Efter tre Ugers Forløb kom der fire nydelige Vibeunger til Verden, og de forsvandt straks i det høje Græs. Hvor de kunde dække sig! Ikke engang Uglen kunde opdage dem. Det kunde derimod Hundene, for de brugte Næsen, og det vidste Viberne. Da derfor Naboen lille Køter en Dag viste sig paa Engen for at snuse rundt, havde han straks begge de gamle i Totterne og maatte ynkeligt fortrække.

Nu var det imidlertid paa de Tider, at Laust skulde til at tænke paa Høet, og han kom derfor ned paa Engen. Der begyndte en Skrigen vi-vit og Flagren frem og tilbage. „Naa saaledes, Ridder“ sagde Bonden godmodig. „Ja, staar det saadan til, saa faar jeg vel venite lidt med Høet.“ Anton kunde stadig ikke begribe Faderens Omsorg for de Viber.

Men det blev endnu mere uforstaaeligt for ham en smuk Aftenstund, da Fader og Søn var gaaet ud sammen. De stod og saa henimod Engen. Saa kom Minette, Huskatten, listende ud fra Porten. Den var sjensynlig paa Fuglefangst og styrede nedad Engen til. Poterne blev løftede højt, for der var lidt vaadt i Græsset. „Ser du Minette?“ spurgte Faderen. Jo, Anton saa hende nok. „Skal jeg ikke jage hende hjem?“ spurgte Sønnen. „Aa nej! Det tænker jeg ikke behøves“, lød Svaret. Og det gjorde det i Sandhed heller ikke, for Minette fik en varm Modtagelse. Snart faldt Vingeslagene paa den ene, snart paa den anden Side af Hovedet, til Mis var ganske forstumlet. Hun prøvede naturligvis paa at fange Fuglene med Klørerne; men det var ganske haabløst. Saa tiltraadtes da Tilbage-toget i største Hast. Men Katten havde mistet Besindelsen, og inden den saa sig om, var den havnet i et Vandhul. Vaad og fløv kravlede Minette op og for tilbage til Gaarden for at slikke sig ren. Laust lo hjertelig af Katten; men Anton var forarget. „Hvorfor holder du altid med de Viber, Fa'r“, spurgte han. „Jo, det skal jeg gerne fortælle dig“, svarede Bonden. „Den Gang du var en Knægt paa tre Aar, var du en Dag bleven borte for os. Vi søgte forgæves rundt paa Gaarden. Saa kom jeg med eet til at huske paa, at du havde været udenfor Porten. Du maatte være denne Vej. Jeg blev saa hjertelig bange for Vandhullet, som du saa Katten falde i før. Se, hun kan svømme; men det kunde du jo ikke. Hvad var der nu sket? Akkurat det samme som idag. Viberne var fløjet løs paa dig, for at forsvare deres Unger; men det var bare lidt nærmere Gaarden, lige inden du var naaet til Vandhullet. Der traf jeg dig tudskraalende, men i god Behold. Se, det kan jeg ikke glemme Ridderen og hans naadige Frue. Ved at forsvare deres egne Børn saa tappert, reddede de ogsaa mit Barn.“ Anton tyggede lidt paa Meddelelsen. „Er du og-

saa vis paa, at det er de samme Viber?" spurgte han saa.

"Nej, det er jeg ikke," svarede Bonden. "Men alle Viber er tapre, og jeg elsker Kærlighed og Mod. Se dem om

Efteraaet, naar de er samlede i Flok, og der viser sig en Rovfugl. Alle som een gaar de løs paa Fyren og driver ham bort. De er gjorte af det rette Stof lige-

som Niels Ebbesen, og derfor skal vi Jyder holde med dem."

Fra den Dag samlede Anton ikke mere Vibærg.

KØBENHAVNERDRENGENES TELTLEJR

Det gaar ikke særlig strygende med Bidragene til Københavnerdrenge-nes Teltlejr! Et Par enkelte er dog indgaaet, siden I sidst hørte fra os: 1. *Gentofte* Trop har sendt hele 25 Kr. 30 Øre — indsamlet ved en Tropsfest — Bravo! Gid flere Troppe ved deres Sammenkomster nu i Foraarsmaanederne vilde følge de gæve Gentofte-Spejders Eksmpel og tænke paa de mange fattige Drenge fra Baggaardene! En ung Frederikshavner — lydende det smukke Navn „Pløgg“ — har indsendt 1 Krone. Tak, Pløgg! *Wontolla* har sparet 5 Kroner „ved at lade være med at ryge“ og sendt os dem. En god Ide — ikke? Nærum Trop — der selvsagt er med i Kapløbet — har ved en Tropsfest indsamlet 10 Kroner ved en „Auktion“ over Leo Petersens Hurtigtegninger (højeste Bud 98 Øre!! Laveste 15 Øre!!)

Skal vi virkelig blive staaende her? Nu kan I ikke længer slaa jer til Ro med, at der er „god Tid“! I de kommende Maaneder skal det afgøres, om vi skal give op — eller gennemføre Planen.

Tag jer nu sammen, danske Spejdere — og vis, hvad I dur til! Slaa jeres Tropsfører oven i Hovedet og spørg:

Skal vi ikke være med?

Lad os i Martsnummeret kunne bringe en Bidragsliste, der fylder mindst en Side — trykt med de aller-mindste Typer!! Hæng I, Københavner — og andre Spejdere!!

Den største Glæde, vi har haft under Kampagnen, er

et nyt Forslag,

som Kolonnechef *Kai Lundby* har sendt os — og som — hvis det optages af andre Troppe — kan bidrage til at endnu flere fattige Drenge kommer ud i Sol og frisk Luft — og det var jo Maalet med det hele.

Her har I Forslaget:

Københavnerdrenge-nes Teltlejr.

En dundergod Idé. Just en rigtig Good Turn for en Spejdertrop. Hermed et Forslag:

Først de gamle Troppe.

Troppen stiller sig til Raadighed med en Fører og ti af de bedste Spejdere og inviterer gennem Pressen 30 af Københavns fattigste Drenge i Alderen fra 12—15 Aar i Lejr. Alt Troppens Lejrmateriel stilles til Raadighed, Tøj og Penge- ne til Mad og Drikke indsamles i Løbet af Vinteren, maaske afholdes en Fest, hvor Overskuddet gaar til Lejren. Man finder en Lejrplads ved Hav og Skov og forbliver her i ti Dage. Drengene inddeles i Patr. paa 6 Mand, hver med en Teltfører (en af de ti Sp.), og ledes ipøvrigt som en Patr. Maden laves af Spejderne. Førerens fornemste Opgave bliver at arrangere Udflugter, Terrainlege, Øvelser, Fodbold, etc. for alle disse Drenge, saaledes, at hele Dagen er besat, og Drengene er i Aktivitet. Dette i Forbindelse med den friske Luft samt god nærende Kost vil være noget Drengen vil kunne leve videre paa hele Vinteren, indtil han forhaabentlig næste Sommer atter skal ud i „Københavnerdrenge- nes Teltlejr“. Selvfølgelig maa man straks være klar over, at det er utrænede Drenge, man kommer ud med, og Fører- ne for hvert Telthold maa have Besked om, at de skal være som en Far for disse Drenge, sørge for dem, pleje dem, i det hele taget fuldkommen ofre sig for dem. Men hvilken „Goodturn“ vilde det ikke ogsaa være, jeg gad se den Spej- der, der ikke straks siger: „Her vil jeg være med!“

De nye Troppe.

Disse indsamler Penge og event. Tøj (Støvler, Bukser, Bluser etc.), som saa kan bruges til at udfylde Huller med de forskellige Steder, hvor der mangler noget, hvor de gamle Troppe ikke har kunnet magte at faa det hele samlet. Saale- des kan alle Spejdere være med til at gøre en „Goodturn“, der en Spejder værdig.

Pressen indsamler hvert Aar til fattige Børns Sommerophold, hvad om man fik dem til at indsamle til „Københavner- drengenes Teltlejr“ foruden hvad Spejderne selv samlede.

Ikke sandt? Et pragtfuldt Forslag? At 1. Absalon Trop er gaaet i Spidsen og har inviteret en Flok Drenge ud i Lejr vil ikke forundre jer. Kunde andre tænke sig at følge Eksemplet? Skriv til os derom — snarest!!

Kaj Lundby,
1. Absalon Trop.

Hvad kendte Mænd mener om Dansk Ungdom.

Skolescenens Direktør, Skuespiller Svend Methling, udtaler sig til »Spejdernes Magasin«.

Jeg tror paa Danmarks Ungdom. Den er stærk og den er sanddru; Spejderkorpset, F. D. F. og andre Ungdomsforeninger har sin store Andel i det. Dog mener jeg, at Nutidens Ungdom har langt bedre Kaar at leve under, end vi havde, da jeg var ung. Det var en naturlig Følge af en stor Verdenskrig og dens Efterdønninger; de unge Mennesker har en egen Primitivitet, f. Eks. naar en Bank gaar i Stykker, saa vil enhver ung Mand nu til Dags sige: „Det skulde minsandten ikke ske, hvis jeg var Bankdirektør.“ Dette Udbrud er ganske vist primitivt; men det er ligesom den nye Ungdoms Aand ligger i de faa Ord; den er stærk og den vil tage fat. Da jeg var 17—18 Aar og gik til Bal med mine Kammerater, saa kom vi hjem ved 4-Tiden, nu til Dags, naar jeg engang imellem kommer ud med de helt unge, saa er det os Ældre, der bliver til Klokken 4, de andre gaar hjem Kl. 2, fordi de skal tidligt op den næste Morgen til Gymnastik eller paa Spejdetur. Af de unge Mennesker, jeg har henne paa min Elevskole, er der praktisk talt ingen, der sidder og driver paa Kaféerne og Restauranterne. Tænk blot, hvor me-

Svend Methling.

af Biografteatrene til at forstaa, hvad gen Land, der i min Tid blev tabt paa Vinstuerne; den Aand, som vi Kunstnere her paa Skolescenen bibringer Ungdommen, gaar ikke tabt. Den Gang Skolescenen blev oprettet, blev der talt meget om, at Ungdommen var altfor forfladet

der blev budt dem. Disse Pessimister skulde bare have været henne at se Kommuneskolebørnene under Opførelsen af „Aksel og Valborg“, der var jo dødsstille i Salen, ikke en Lyd hørtes.

Nej, jeg er fuldt og fast Optimist, og jeg tror, at Aanden i Danmarks Ungdom er der ikke noget i Vejen med. Men jeg maa tilføje, Verdenskrigen delte meget hurtigt den Generation, jeg tilhører, i to Lejre. Den, der gik til Bunds i dette Kaos, og de, der rejste sig i dobbelt Trods mod den foregaaende Generation, der havde frembragt dette Vanvid, der jo efterhaanden trængte ud i Samfundets fineste Porer. —

Enhver virkelig Harme er sand, og denne har da ogsaa sat sine Spor, idet der over Ungdommen allerede er kommet en hvis primitiv Reaktion, som, hvis den faar Lov til at udvikle sig, ganske naturligt fører til Styrke, og fremfor alt til Sanddruhed.

Sandhed Mand og Mand imellem — aldrig paa Akkord — hjælp hinanden, og „Edens Have“, den lyser endnu gemt i Snavset, som vi træder i. —

Vi maa bare enes om at finde den.
Svend Methling.

SAXO-SPEJDERNE. Ved en Ven fra Rold.

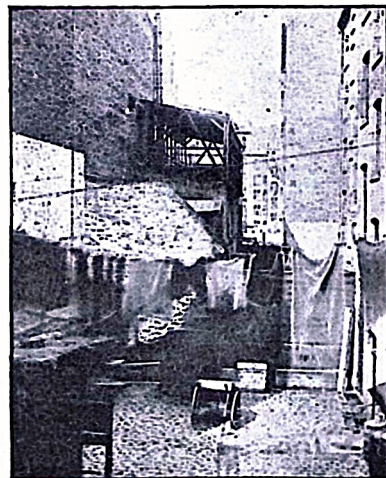

De mange Døre —

Har I nogen Sinde været ude paa Vesterbro i Dannebrogsgade, Saxogade, Oehlenschlägersgade o. s. v.? — Naa, ikke; jeg var derude forleden, og nu skal jeg fortælle jer lidt derom.

Det var en Aften min Vej tilfældigt faldt ned gennem Saxogade, ellers kommer jeg aldrig paa disse Kanter af København. Man lægger straks Mærke til, at der er usædvanlig mange Mennesker paa Gaden, lige fra smaa Børn, der knapt kan gaa, til gamle Mænd og Koner, der ved Hjælp af en Stok langsomt bevæger sig hedad Fortovet. Kørebanen er optaget af Dreng og Piger i 12—16 Aars Alderen; de leger „Tag-fat“ over Gaden, medens Klynger af cigaretrygende Mænd og unge Piger, snakkende og fnisende befolker Porte og Gadedøre.

Jeg arbejder mig gennem en saadan

I Baggaarden.

Saxo-Spejdernes hyggelige Tropslokale.

Klynge og kommer ind i en smal Gaard. Bagved ligger et nyt Behoelsseshus parallelt med det til Gaden. Lyset fra dets utroligt mange smaa Vinduer trænger ned i Gaarden netop saa meget, at jeg kan finde Opgangen til Huset. Jeg kigger indenfor og finder en lang Gang ned til en Mængde Døre ind til Siden (se Billedet), hver til sin Lejlighed. Det er let at forstaa at Befolkningen, og navnlig de unge foretrækker at opholde sig paa Gaden, hvor der er Liv og Røre, fremfor at være sammenstuede i nogle smaa Værelser. — —

Atter er jeg ude paa Gaden og fortsætter min Vandring. Ud for et Hus, der bærer Indskriften „Kristeligt Studenter-Settlement“ standser jeg. Det Navn har jeg hørt før, det er jo her Saxospejderne har deres Tropslokale. Jeg var i sin Tid sammen med dem i Rold, og nu faar jeg Lyst til at opfriske Bekendtskabet. Der er netop Møde; en Spejder, som jeg genkender fra Rold, byder mig indenfor. Han er aabenbart nu blevet Patruljefører og er i Færd med at gennemgaa Rekrutprøven med nogle nye Dreng. Imedens tager jeg Lokalet i Øjesyn. Her er rigtigt hyggeligt. Paa Gulvet staar et rundt Bord med et Par Stole om og langs to af Væg-

gene er der faste Bænke; det er rart at have rigeligt med Siddeplads. Væggene er prydede med Standere, Kort og Billeder og Erindringer fra Ture og

Lejre. Midt paa den ene Væg hænger et Maleri af en rigtig Bondegård med Skov og Strand. Det ser fornemt ud; saa fint havde vi det skam ikke i mit Tropslokale.

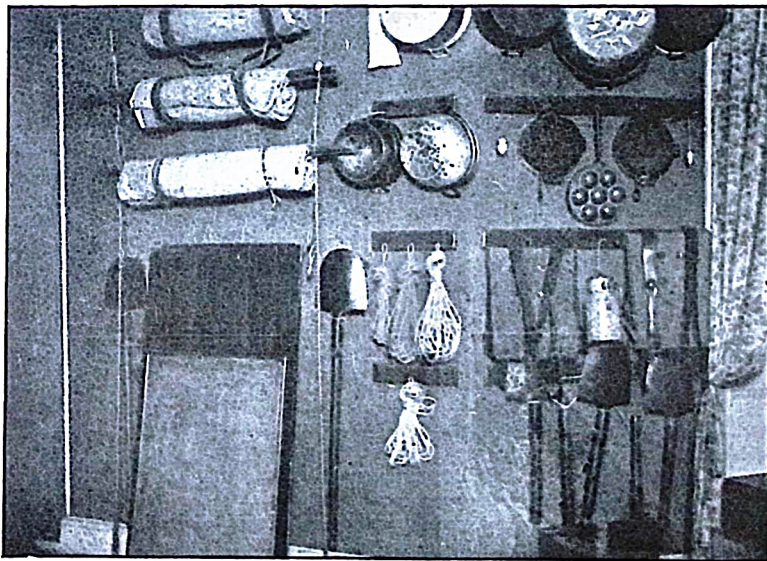
En Væg er reserveret Lejrudstyret. Her findes Telte, Gryder, Pander, Spader, Økser o. s. v., endog en Æbleskivepande og Vaffeljern.

Over Døren hænger en Hesteko. „Jamen den er jo forgyldt“, udbryder jeg, „saa gælder den ikke“. „Jo, den er go' nok“, oplyser en lille Fyr, „for den har været rusten“. Den blev fundet ovre ved Rold og baaret paa Standeren hele Lejrperioden igennem. Det har han lige lært i „Trophistorie“.

Inden jeg forlader Lokalet, udtaler jeg Haabet om, at den forgyldte Hesteko maa blive holdt i Ære af en stadig dygtigere Spejdertrop.

Jeg staar atter nede paa Gaden og glæder mig over, hvad jeg har set. Hvem tænker sig, at der drives Spejdersport paa disse Kanter; men man maa tilstaa, at det ikke mindst er her, Spejdersporten er berettiget.

En Ven fra Rold.

Væggen med Lejrudstyret.

PROFESSOR SETON

udtaler sig til »Sp. Mag.«

I Begyndelsen af Januar havde København Besøg af den engelske Professor, Dr. Walter Seton, der for Øjeblikket er Rektor for University of London. Doktoren var herovre for at vække Offentlighedens Opmærksomhed om Bevarelsen af det danske Lektorat paa Universitetet i London. Utallige er de engelske Studenter, der i den Tid Lektoratet har bestaaet, gennem dette har stiftet Bekendtskab med dansk Sprog, Litteratur og Kultur. Nu er Forholdet imidlertid det, at det for at kunne bevare Lektoratet er nødvendigt, at der her fra Danmark ydes økonomisk Indsats, og det er i den Anledning, at Dr. Seton var herovre. Kongen af England har givet Samtykke til, at Lektoratet kommer til at bære Dronning Alexandras Navn, for hvilket enhver Englænder nærer den alderdybeste Respekt. Hans kongelige Højhed Kronsprins Frederik har overtaget Protektoratet for Indsamlingen herhjemme.

Da vi erfarede, at Dr. Seton er meget interesseret i Spejderbevægelsen, opsgte vi ham for at faa en Udtalelse, hvilken han beredvilligt gav os. Vi bringer den nedenfor.

Den engelske Gesandt Lord Granville (tilh.) og Prof. Seton (tilv.) paa Vej fra Audiens hos H. M. Kongen.

I am glad to take the opportunity of my short visit to Denmark to send a few lines of greeting to the Danish Boy Scout Movement. There is no movement which I regard with such great interest and such hopefulness as the Scout movement, which I have watched, not as an actual participator but as a friendly observer. The future well-being of the whole world rests mainly with the youth of all countries, with those who will in years to come occupy the great strategic positions of life. It is impossible to overestimate the potentialities of a world-wide movement, which trains the rising generation in a spirit of brotherhood and which gives them an outlook of

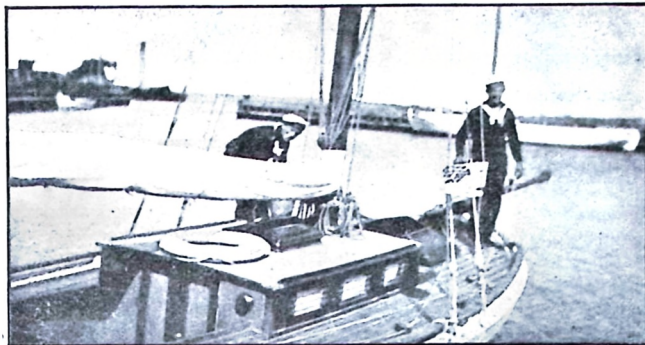
friendship towards other nations. It is a useful adjunct to the beneficent efforts of the League of Nations.

It has been a great pleasure to me to meet frequently while in Copenhagen, Admiral C. Carstensen, whose work for the Danish Boy Scout Movement is well-known, not only in his own country, but also in Great Britain.

I remember well hearing from my friend Mr. Hubert Martin and others of the successful International Jamboree held last year in Denmark; and I am sure that such international gatherings do more to promote the peace of the world than treaties of alliance, however valuable.

12. January 1926.

Anden Sommertur med »Gringo«.

Af Tropsfører
O. Schou-
Christensen.

Det var lige ved at vor anden Sommer-tur skulde gaa i Stykker paa Grund af for ringe Tilslutning, men med fire Mand fulde af godt Mod og klar til at tage Tørnene, som de kom, stod vi ud fra vor Bøjeplads ved Hellerup den 1. August om Aftenen.

Vi satte trodt Mørket Kursen mod Syd, idet Vinden var NW og saaledes vilde give os en god Sejlads gennem Drogden. Da vi havde Drogdens Fyr-skib tværs var det imidlertid ogsaa blevet Nat med Vinden, som var løjet helt af, og Resten af Natten og det meste af næste Dags Formiddag laa vi og rullede i Dønningerne i Køgebugt. Først ved 1 Tiden begyndte det at friske, men Vinden gav os nu Kryds, og skønt vi kom godt frem gennem Vandet, vandt vi dog kun lidt paa hvert Kryds, fordi vi havde en stærk Strøm imod.

Da vi passerede Rødvig Havn stod »Willemoes« ud af Havnen, og vi udvekslede Hilsner. Efter et Par raske Kryds lod vi Kl. 12 Nat Ankeret gaa ved Indsejlingen til Bøgestrømmen og gik til Køjs for at tage Tørnen igen ved Solopgang.

Solen var daarligt nok kommet paa Himmelen, før Ankervagten purrede ud, og da Vejret saa lovende ud, var vi ikke længe om at komme i Gang med at sætte Sejl og komme af Sted. Ved Bøgestrømmens Anduvningsbøje laa »Willemoes«; de sov endnu, kun en enkelt søvnig Mand var paa Dækket. I Løbet af Morgenens friskede det mere og mere, og da det tilmed blev et modbydeligt Bygevejr, opgav vi at gaa gennem Langø Vrid og gik i Stedet for ind i Kallehave for at se Vejret an.

Da det endnu var tidligt paa Dagen, benyttede vi Tiden til at klare op og strække Sejl, hvilket nok kunde gøres nødtigt, da Gringo lige var hjemkommet efter et længere Trip til Jylland, hvor de havde haft haardt Vejr. I Løbet af Dagen havde vi Fornøjelsen af Patruljefører Jensens Besøg fra Stege Søspejderen, og det varede ikke længe, før vi sad hyggeligt over en Kop Kaffe og snavede Søspejdersager.

Om Tirsdagen var Vejret uforandret og vi havde aftalt med Patruljefører Jensen, at vi i saa Fald vilde tage sammen over til Stege og hilse paa Københavns 2. Trop, som var om Bord paa »Willemoes«, den havde søgt dertil.

Som sagt saa gjort. Vi traf Tropsfører, Eriksen om Bord, og han viste os stor Gæstfrihed og inviterede os alle paa Kaffe. Efter en hyggelig Eftermiddag raaede vi tilbage til Kallehave Kl. 4 og gjorde os klar til at stikke i Søen igen, da Vejret havde løjet noget. Da vi hav-

de tilendebragt Middagen, stod vi ud af Havnen og naaede med et Par lange Kryds ned til Indsejlingen til Langø Vrid, hvor vi paa Grund af Mørket måtte lade Ankeret gaa.

Den 5. August om Morgen Kl. 4 var vi igen klar til at lette; men nu var der ikke meget Vind, og da vi kom til Masnedsund, fik vi ogsaa Strømmen imod, saa hele Dagen gik med at komme ud til Knudshoved. Ved Solens Nedgang friskede det imidlertid godt op, og vi gik til sidst kun for Klyver og Stor-sejl for ikke at tage for meget Vand indenbords. Da den lille Besætning efter de to Døgns Sejlads var træt, besluttede vi os til at gaa til Ankers og sove i Stedet for at ligge og rakke i Nattens Mulm og Mørke, og da vi først var kommet til Køjs, sov vi til næste Dags Eftermiddag Kl. 2.

MED LIVET SOM INDSATS

Fortælling af Holger Lauritzen. • Tegninger af Viggo Lauritzen.

Klippejen „Blokken“ laa baget i Julisol. — Løtte Dønninger rullede stadigt ind mod Kysten og sloges i Stykker mod de haarde Klippesider. Over hele Øen hvilede stille Fred. Fyret hævde sig stolt i Vejret, omtrent ved dets Fod laa et Hus, Fyrmesterens Bolig, de to eneste Bygninger paa den lille barske Ø. Paa Trappestenen udenfor sad Fyrmesterens Husholderske og rørte noget sammen i en stor Lerskaal.

Ud fra Havnen, den lille Indskæring i Øens ene Side, roede to fortenaars Drengene i en Jolle. Fyrmesteren var i Land i forskellige Ærinder og skulde blandt andet bringe Post med ud fra den lille By ved Kysten et Par Kilometer indenfor „Blokken“.

De to Drengene roede langsomt indefter mod Kysten. De stejle Klipper hævde sig i Vejret hele Vejen, saa langt Øjet rakte, en let Dis viskede Konturerne saa meget ud, at de blot lignede en lang blaa Vold.

Frank Williams sad ved Aarerne, han roede langsomt og hvilede paa Aarerne mellem hvert Tag, de havde ingen Hastværk de to, det kunde godt vare en halv Timestid endnu, inden Fyrmesteren kom ud, og Drengene kunde faa bundet Jollen bagi hans Motorbaad og blive bugseret tilbage.

Ernest Cole, der sad i Agterstavnen, nynnede sagte en skostk Melodi. De var ikke Brødre de to, det kunde man straks se, Franks lyse, bløde Lokker og spillende, blaa Øjne var stærke Kontraster til Ernests lidt stride, mørke Haar og hans næsten sorte Øjne. Men de holdt af hinanden som Brødre og maaske mere, de var de bedste Venner i Verden, desuden gik de i Klasse sammen i Skolen og tilbragte hver eneste Sommerferie paa „Blokken“ hos Fyrmesteren, der var Barndomsven af Franks Fader. De elskede begge Fyrmesteren lige højt og glædede sig hvert Aar lang Tid i Forvejen til det herlige Sommerbesøg, hvor de ikke alene kunde tumle omkring paa Øen og i Vandet og ro omkring i Jollen eller faa en lille rask Tur i Motorbaaden, men hvor de ogsaa kunde opleve de hyggeligste Timer, man kan forestille sig, naar Fyrmesteren med Piben i Munden langsomt men støt oprullede utallige spændende Billeder fra sit lange, interessante Liv i det skotske Fyrvædens Tjeneste for dem, og han fortalte altid saa fængslende, at Drengene fuldstændig levede med i de forskellige Oplevelser og glemte alt omkring sig.

Og de store Skuespil, som Naturen fremrullede, naar Havet bruste i larmende Oprør, eller Tordenen rullede hult og drøgende langs Klippeskysten, og Skraldene atter og atter gik igen, idet de kastedes fra den ene fremspringende Klippepynt til den anden, de satte sig som uudslettelige Indtryk i de to Drenges Bevidsthed, Indtryk om noget stort og ubehersket, som ingen jordisk Magt formaade at ændre.

Og Fyrmesteren holdt af de to Drengene, som en Fader af sine Børn, han sad ofte stille i Timevis og betragtede deres fornuftige Leg og kunde slet ikke tænke sig at undvære deres aarligt tilbagevendende Feribesøg.

„Mester kommer sent i Dag,“ bemærkede Frank, idet han trak Aarene ind og anbragte dem paa tværs over Jollen. „Han maa være blevet forsinket af et eller andet.“

„Ja, der kan jo let komme uforusete Ting i Vejen.“ Ernest

gjorde en lille Pause. „Men jeg synes nu, jeg kan høre Motoren.“

Drengene sad lidt stille og lyttede, og det syntes virkelig som Ernest havde Ret, en Motorbaad hørtes tydeligt komme nærmere og nærmere.

„Der er den,“ sagde Ernest og pegede indefter, og ud af en let Taagebanke kom Motorbaaden kun faa hundrede Meter fra Drengenes Jolle.

Motoren blev slaaet fra, og snart efter gled Baaden stille op ved Siden af Jollen.

„God Dag Drengene, I er nok naaet langt ind i Dag.“

„Ja, du er sent paa den „Mester“.“

„Kan nok hende, jeg blev forsinket lidt paa Posthuset, Toget lod vente paa sig.“

„Er der Brev!“ næsten raabte Drengene i Munden paa hinanden.

„Ja Breve,“ sagde Fyrmesteren med Tryk paa den sidste Stavelse, „men hæng nu bagi og lad os komme hjem.“

Drengene var ikke længe om at binde Jollen fast, det var omtrent deres daglige Fornøjelse at ro ud og blive slæbt tilbage, og snart efter gik det af Sted, Jollen næsten flyvende i Luften ved den vældige Fart.

Hen paa Eftermiddagen laa Frank og Ernest og soled sig efter nogle forfriskende Dukkerter i det salte Vand. Øen havde ikke megen Strandbred, kun et halvt Hundrede Meter, ellers hævde de nøgne Klipper sig lodret i Vejret overalt. Men Drengene havde rigeligt i det lille Stykke, det slog lige til til en rask lille Løbetur efter Badet de Dage, hvor Vandet ikke var alt for varmt, og de havde det jo for sig selv.

Da de havde ligget lidt, rejste Ernest sig pludselig for at gaa.

„Jeg stikker lige op efter Brevet fra Bird, jeg skal læse det engang til.“ Og dermed forsvandt han op efter Fyrmesterens Bolig.

Brev fra Bird. Ja, det var jo lidt af en Begivenhed. Bird var Ernests Lillebroder, Albert hed han naturligvis, men de to Venner nævnede ham aldrig ved andet end Kælenavnet. Bird var lige fyldt seks Aar og havde endnu ikke begyndt Skolen, med moderlig Hjælp havde han nu skrevet Brev til sine to Venner, vistnok det første sammensat af ham selv. Bird var rejst paa Ferie med sin Fader og Moder til det vidunderfulde Badested Rothesay ved Kyles of Bute. Om nogle faa Aar vilde han være stor nok til at komme med til „Blokken“, men endnu maatte han finde sig i at rejse med Forældrene og undvære de to Venner i Ferien.

„Her er det!“ raabte Ernest og sprang ned paa Stranden med Brevet flagrende i den ene Haand. „Nu skal du høre.“

Det kneb lidt med at faa begyndt, saa forpustet var Ernest blevet efter det hurtige Løb.

„Kære Ernest og Frank!

I kan tro, jeg længes efter jer. Jeg spørger hver Dag Fader og Moder, om der er Brev fra jer, og naar der er det, læser Moder det højt for mig, og saa længes jeg dobbelt saa meget efter jer. Kommer I ikke snart over og besøge mig? Jeg spiser hver Dag mange Kager, og Moder siger, at jeg spi-

ser for mange, og saa faar jeg ondt i Maven, og det gør jeg ogsaa. Hils „Mester“ og sig, at næste Aar, saa er jeg ogsaa stor nok. Mange Hilsener til jer begge
fra Bird.

Kære Drengel!

Bird har selv skrevet dette Brev, jeg har blot ført hans Haand. Han længes forfærdeligt og savner sine Legekammerater meget. Tak for jeres kærlige Breve, jeg skriver snart mere. De kærligste Hilsener til jer begge fra *Ernies Moder*.

Ja det er dejligt at faa Brev, og det bliver forfærdelig morsomt at faa Bird med herover,“ sluttede Ernest.

Frank rejste sig i Sengen. Det var bælgrør Nat. Først kunde han ikke engang finde Vinduet, men han kunde høre, hvor det var, det raslede og klaprede ustandseligt, saa han slet ikke kunde falde i Søvn. Udenfor pib Stormen, og heftige Regnskyl slog imod Vinduet i stærke Sprøjt. Frank stod ud af Sengen og gik hen for at lukke Vinduet. Han kunde ikke holde det, det slap fra ham og smældede i med et Knald og en Klirren, saa han uvilkkaarligt føjte paa Ruderne, om de var hele.

Ernest for op.

„Frank!“

„Ja.“

„Naah, jeg troede, du gik i Søvn,“ sagde Ernest og aandede lettet op.

„Nej, jeg vilde blot lukke Vinduet for at kunne faa Naturo. Nu er det hele i Orden, saa vi kan godt sove videre. Godnat Ernie.“

„God Nat, sov godt.“

Den næste Dag fortsatte Stormen sin Rasen med uformindsket Styrke. Frank og Ernest trykkede deres Ansigter op mod Ruderne og stirrede ud. Alt var graat i graat, Havet skummede i vildt Oprør, og Kysten var fuldstændig tabt af Syne.

„Jeg vil da ikke haabe, at „Mester“ tager ud i Dag, det er vist helt farligt selv paa den korte Strækning.“

„Nej, han venter nok. Det har jo ingen Hast. Frøken Henley passer jo Fyret, som om hun aldrig havde bestilt andet.“

Fyrmeisteren var i Embeds Medfør taget til Edinburgh den foregaende Dag og skulde efter Beregning komme ud om Eftermiddagen, men som Drengene sagde, det var ingenlunde ufarlig Sejlads i en saadan orkanagtig Storm, saa han vilde sikkert udsætte Hjemturen.

Det blev Middag.

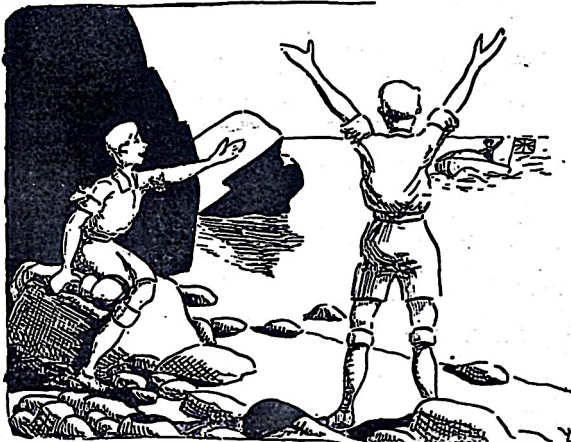
Der var stadig ingen Udsigt til Forandring i Vejret, det var hverken blevet værre eller bedre. Drengene havde svært ved at holde sig inde. Hvis de klædte sig paa til det, kunde det ogsaa være baade spændende og morsomt at være ude i det Vejr. Efter at have plaget Husholdersken i tilpas lang Tid, fik de da ogsaa Lov til at gaa ud efter Middagen, blot

de lovede at være yderst forsigtige og at holde sig fra Vandet.

Det lavede op i det ellers lidt triste Regnvejrsrumør; da Malet var spist, tog Drengene deres Badedragter paa, og med et Par Oliefrakker udenpaa kunde de nu kækt byde Vejret Trods.

Frank og Ernest tumlede først omkring paa Øen, til de havde taget Revanche for al den Tid, de havde maattet sidde stille indendørs. Da det var gjort, begyndte de at søge efter en hyggelig Krog, hvor der ikke var alt for megen Blæst.

De fandt et nogenlunde lunt Sted, hvorfra de havde den bedste Udsigt ud over det vældige, larmende Hav. Her trykkede de sig tæt op til hinanden og betragtede nu tavse det hidsige Oprør, som Naturens Kræfter havde kastet sig ud i. Pludselig kastede Solen et enkelt Strejf gennem det ellers saa tætte Skylag, kun eet Sekund, men længe nok til at forandre hele Billedet fra uendeligt graat til alle Nuancer af sort og hvidt. Det buldrede hult i det fjerne, Tordenen rullede ned langs Kysten, og Heden begyndte at blive trykkende. Drengene tav stadigt. De tunge, regnfulde Skyer drev hastigt af Sted, over dem laa et andet Lag, der kun ganske langsomt bevægede sig.

„Der er Motorbaaden —“

„Nu har vi snart Tordenen lige over os,“ sagde Ernest, og et Par skarpe Lyn, der næsten øjeblikkeligt fulgtes af bragende Tordenskrald, ligesom bekræftede hans Ord. „Skal vi ikke hellere løbe ind?“

„Nej, Fyrtaarnets Lynafleder rækker over hele Øen, vi er sikre overalt.“

Og idet Drengene trykkede sig endnu tættere op til hinanden, brød Uvejret for Alvor løs over deres Hoveder. Lyn paa Lyn skar gennem Luften med hvislende Fløjt og heftige Vindstød, og de alt overdøvende Tordenskrald bragede i samme Sekund. Der var ordentlig kommet Uro over Elementerne, et saadant Uvejr anede man aldrig i Land. Drengene var baade grebne og betagne af det vældige Skuespil, som Naturen rullede frem for dem, det var baade uhyggeligt og spændende, og dog føjte de sig saa trygge, de var hærdede, havde vænnet sig til Vejrets Lunefuldhed gennem deres mange Besøg paa den barske, haarde Ø.

Pludselig greb Frank Ernest haardt i Armen. Han pegede maalløs ud over Havet, og Ernest stirrede uvilkkaarligt i den angivne Retning. Han foer op og lænede sig tilbage, idet han støttede sig med den ene Haand mod en Klippeblok.

Kun faa Hundrede Meter fra Øen drev en Baad. En Dreng skreg i Rædsel om Hjælp og vinkede som en vanvittig ind mod Øen. Han havde ingen Antydning af Naab om Redning, han var Havets sikre Bytte, men han kunde ikke lade være med at skrike og vinke, hans Sind var i Oprør, han maatte kæmpe for Livet.

Frank og Ernest fulgte endnu nogle Øjeblikke Baaden med den hjælpelse Dreng, der drev længere og længere bort fra Øen ud i det vildeste Oprør. Saa vendte de sig mod hinanden, Alvoren havde mærket deres Ansigtstræk, de var her blevet Vidne til Kampen for Livet, med Døden og under uhyggelige Former. De sagde intet, men med det faste, ja mandige Haandtryk, de gav hinanden, var alt sagt. Drengen maatte reddes. Det var Leg med Livet, Leg i Alvor, men Drengene kunde umuligt staa som uvirkelige Vidner til den frygtelige Kamp.

De naaede den lille Havn, kastede deres Regnfrakker i Jollen, der laa uroligt gyngende og rykkede i sine Liner. Den var vanskelig at faa løst, som den laa fortpjet ved begge Ender til hver sin Side af et Hjørne, men det lykkedes omsider, og Drengene tog kraftigt fat ved Aarerne og rundede Pynten ved Havnens Udløb. De vældige Bølger gjorde Roningen vanskelig, men Drengene roede haardt til, og med Vind og Strøm med sig kom de hurtigt frem. De saa med voksende Ængstelse „Blokken“ forsvinde foruroligende langt bag sig. Baaden var drevet langt, inden Drengene havde faaet Aaarerne lagt ud. Frank og Ernest var begge pjaskvaade af alle Skvæt, der hvert Øjeblik slog ind over dem, Regnen var op-hørt, og Tordenen hørtes kun buldre hult i det fjerne. Drengene roede, saa Sveden drev dem fra Panden ned i Øjnene, en Gang hævede en Bølge dem saa højt i Vejret, at de slet ikke fik Aarerne i Vand, men begge tumlede bagover ned i Bunden af Jollen.

„Hold fast paa Aaren!“ skreg Frank i pludselig Angst, da han saa Aaren glide fra Ernest, men Ernest gjorde et fortvivlet Kast med Kroppen fra sin ubekvemme Stilling og Drengene kom efterhaanden til Sæde igen.

Ernest nikkede, men svarede ikke. Han havde slaet sig ved Faldet, og Blodet løb ham fra Haaret nedad Kinden. Med sammenbidt Mund tog han fat igen, hvor haabløst alt end saa ud, saa skulde der kæmpes til det sidste.

Langt om længe naaede Drengene op paa Siden af den bortdrevne Baad. De havde omtrent tabt „Blokken“ af Syne nu.

Frank lagde sin Aare ned i Bunden af Jollen og krøb frem i Forstavnen for at binde Jollen fast til Baaden. Drengen i Baaden var faldet udmattet sammen og evnede ikke at udrette noget. En vældig Bølge bruste frem, hævede Baaden i Vejret og væltede ned over Jollen, der var nær ved at kæntrere.

„Frank! Aaren!“ skreg Ernest, Stemmen skælvede.

Frank saa tilbage. Aaren var slaet fra Ernest, der laa og vred sig i Bunden af Jollen mellem de to Tofter, han havde grebet krampagtigt med Haanden om den ene Arm, det var tydeligt, at han var kommet til Skade med den.

Frank saa Aaren drive længere og længere bort, uden den var de redningsløst fortabt, han maatte naa den, han kastede et sidste Blik paa Ernest, der stadig gned sin tilskadekomne Arm, alt afgang nu af Frank, og med et Spring var han paa Hovedet i Vandet, i hidsigt Favntag med de skummende Bølger. Han naaede Aaren hurtigere end ventet, en kraftig Bølge kastede ham omtrent hen til den, nu skulde han blot tilbage, han anspændte sig til det yderste, men kunde hurtigt indse, at han aldrig vilde naa til Jollen. Baaden derimod drev ikke saa langt fra ham, og med Bølgernes Hjælp kunde han sikkert naa den. Men Ernest? Frank saa derhen. Hans Ansigt

var fortrukket i Smerte. Han matte hellere se at komme op i Baaden, inden han havde mistet sine sidste Kræfter, og saa søge at komme Ernest til Hjælp med den.

Frank naaede op, spyttede en Masse Saltvand ud og gned Vandet bort fra Øjnene. Han var dødtæt nu, men han maatte holde ud og kæmpe videre. Han saa Ernest rejse sig op i Jollen. Han stod med Franks Aare i Hænderne, bjædede sig halvt ned i Knæene og kastede med en sidste Kraftanstrengelse og et hjerteskrædende Skrig Aaren over mod Baaden. Den plaskede ned i Bølgerne kun faa Meter fra Frank, og snart slog den imod Baaden. Frank lænede sig ud og fiskede den op. Nu havde han to Aarer, nu maatte det gaa.

Han satte sig og roede, saa Blodet hamrede mod hans Tindinger, som Hovedet skulde sprænges, men han kom ikke af Stedet, skyllede snarere længere og længere bort. Han hørte Ernest raabe sit Navn. Han trak Aarerne ind og vendte sig i Baaden, idet han rejste sig.

Ernest vinkede med den ene Arm og raabte med halvkvalt Stemme: „Hils Fader og Moder!“

Frank stirrede paa sin Vens blege, forpinte Ansigt. Han havde kastet Aaren, ikke for at blive reddet, men for at frelse de to andre.

„Og Bird!“ lød det endelig svagt, idet Ernest sank sammen i Jollen.

Frank var ogsaa ved at falde sammen af Udmattelse og Bevægelse, Graaden pressede paa. Ernie! Ernie! svirrede det i hans Tanker. Nej, han maatte ikke dø. Det kunde ikke ske.

Hans Tanker gik til Bird, Ernies sidste Ord, hvor ofte havde ikke Ernest og han siddet og lyttet, naar Ernies Moder sang Aftenbønnen med sin lille Bird. Og han vidste jo ogsaa godt selv fra sit eget Hjem, at gennem Bøn skal man vinde Sejr. Han kastede sig paa Knæ i Baaden og med Albuerne støttet paa en af Baadens Tofter og Hænderne foldet, bad han en angstfyldt Bøn, mens Taarerne løb ham ned ad Kinderne. Frank satte sig for atter at tage fat, da han opdagede en underlig stor graa Masse, der umærkeligt kom nærmere og nærmere. Det var Taagen.

Snart skjultes Jollen for Franks Blik, og han selv blev indhyllet i den kolde, klamme Sky.

Bølgerne jævnedes forbavsende hurtigt, de var store og urolige endnu, men der var ikke det ubændige Oprør over dem. Frank tog atter fat paa Aarerne, maaske vilde han støde paa Ernest igen. Men da han endelig til Slut udmattet maatte trække Aarerne ind, for at de ikke skulde glide fra ham, anede han ikke, hvor han var og havde intet set eller hørt til Ernest. Han lagde omhyggeligt Aarerne ned i Bunden af Baaden, rettede lidt paa den besvime Dreng, saa han kom til at ligge lidt mere bekvemt og satte sig endelig til sidst selv i Baadens Forstavn og støttede Hovedet til sin ene Haand. Nu var den egentlige Fare overstaaet, Frank maatte vente med at orientere sig, til Taagen havde lettet, han kunde derfor hvile sig lidt nu og søge at naa Land, naar de atter var kommet ud af Taagebanken. Da han havde siddet lidt, og hans oprørte Sind var faldet til Ro, overvældede Trætheden ham imidlertid, og han faldt i Søvn.

Franks Søvn blev dog hverken rolig eller langvarig, uhyggelige Drømme gjorde ham urolig, og den klamme Kulde fik hans lille Legeme til at sitre. Saa længe han havde været i Ar-

bejde, havde han ikke frosset i sin Badedragt, men nu da han sad stille, gjorde Kulden ham helt blaa.

Pludselig foer Frank op. Han saa sig lidt forvildet omkring, men var saa straks klar over Situationen. Han begyndte at bevæge sine Lemmer lidt, de var møre og stive. Han blev hurtigt klar over, at han maatte holde sig vaagen og bevæge sig, hvis han ikke skulde miste Bevidstheden. Og det maatte han ikke. Der kunde maaske komme et Skib, og det maatte ikke sejle forbi dem uden at tage dem op. Da han var kommet rigtigt til sig selv ved at bevæge sig og gnide Varme i Kroppen, krøb han hen til den besvimele Dreng. Han var heldigvis klædt paa, men han kunde vist alligevel trænge til lidt Varme. Frank begyndte nu at massere ham og holdt sig selv varm ved Bevægelsen. Da Blodet rigtigt var kommet i Cirkulation, satte Frank sig lidt for at hvile. Øjenlaagene begyndte at plirre. Han kunde næsten ikke holde sig vaagen, men han maatte jo ikke sove. Han greb sig flere Gange i at sidde og blunde, og hver Gang svingede han kraftigt med Armene for at holde Varmen. Til sidst vandt Træthedens dog Overmagten, Hovedet sank ned paa Brystet, og de regelmæssige, dybe Aandedrag fortalte, at han sov. Da han endelig vaagnede op, laa Mørket kulsort overalt, Taagen var endnu ikke lettet, den samme klamme Fugtighed hang stadig ved alt.

Hvad var det?

Frank lyttede anspændt. Et Dampskibs Tuden. Varetagnet i Taagen. Maaske var Redningen nær. Frank højede og strakte Armene nogle Gange, til Stivheden var gaaet af dem, saa trak han Aarerne frem, lagde dem i Gaflerne og roede til efter Lyden, alt hvad han kunde. Haabet gav ham Mod og fik Energien til at blusse op paany. Aah, det Mørke, hvor var det forfærdeligt, bare han ikke roede i en gal Retning. Hvorfor tudede den nu ikke mere? Var det opskræmt Fantasi det hele? Nej, nu kom det igen, langt og dybt, meget nær endda, Taagen havde vist dæmpet Lyden noget før.

Frank trak Aarerne ind og rejste sig i Baaden. Han forsgte at stirre gennem Taagen og Mørket, Spændingen fik hans Krop til at ryste, Knæene vilde næsten ikke bære ham. De maatte reddes nu. Frank syntes, han kunde høre Skumsprøjtet om Stævnen, og der, næsten lige op ad Baaden hævede et stort, sort Skibsskrog i Vejret. Oplyste Køjser gloede gennem Taagen.

Frank satte begge Hænder for Munden og raabte, saa det skingrede, men netop i det samme Øjeblik hvæsende Dampføjten, og et Kæmpebrøl overdøvede ham fuldstændigt. Skibet gled hurtigt forbi, Baaden gængede nu, som den skulde kæntré, deres Redningshaab maatte ikke glippe nu.

Frank højede sig hurtigt ned, greb den ene Aaregaffel og slængede den tunge Metalgenstand efter Skibet, han hørte

et Smæld, og en Klirren fortalte ham, at han havde ramt en Rude. Derefter hørte han nogle rumstere paa Dækket. Nu var Øjeblikket kommet. Denne Gang var der intet, der overdøvede hans Raab, der skar gennem Natten, og et „Ohøj!“ fortalte ham, at det var blevet hørt ombord. Damperen var forbi dem nu, men en kraftig Brusen om Agterstavnen, viste, at der var slaaet Bak.

Det jubeled i Frank. Taarerne strømmede ned ad Kinderne paa ham: „Aah Gud! Aah Gud! Vi er frelste!“

— — —

I den lille By indenfor „Blokken“ var man den stormfulde Eftermiddag blevet pludseligt opskræmt ved Rygtet om, at en Fiskerdreng, Bob Dennison, var drevet til Søs i en lille Baad. Man savnede i hvert Fald baade Drengen og Baaden, og man kendte Drengens Svaghed for det spændende, han havde tidligere i Stormvejr ligget og rodet rundt med Baaden lige udenfor Havnen, og talrige Advarsler og Formaninger og Forbud havde aldrig baaret Frugt. Der var derfor ikke megen Tvivl om, at han havde vovet sig ud, og at den heftige Fralandsvind og Strøm havde taget Magten fra ham og havde ført ham ud i den visse Død.

Redningsforsøg af enhver Art var udelukkede. I den Orkan var han fuldstændig fortabt, den lille Baad vilde hurtigt fyldes med Vand og kæntré, og det vilde være Galmandsværk at give sig ud at søge efter ham.

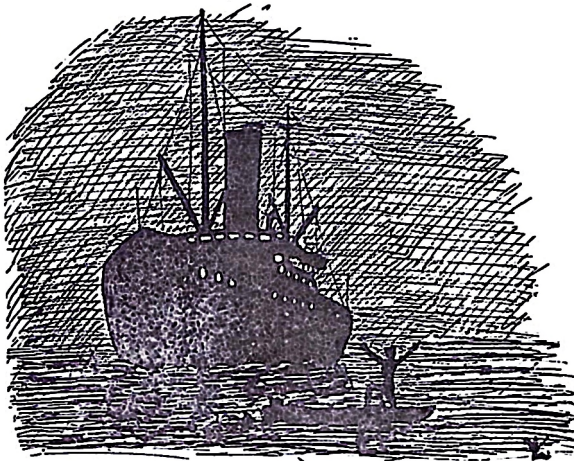
Midt i al Diskussionen vandrede en ulykkelig Kvinde rastløs frem og tilbage. Det var Drengens Moder, hun var Enke,

og han var hendes eneste Søn, ja, hun kunde lige saa godt tilstaa det, det var ham hun levede for, uden ham mistede Livet fuldstændig sit Værd for hende.

Fyrmesteren var kommet til Byen. Han saa Moderens Angst og Fortvivlelse og søgte at trøste hende. Han vilde sætte sig i Forbindelse med „Blokken“. Maaske de der vidste noget om Drengen. Det viste sig i midlertid hurtigt at være forgæves. Telefonen virkede ikke, der maatte være noget i Uorden. Fyrmesteren, der selv var spændt paa, hvordan det gik paa Øen, ærgrede sig over ikke at kunne faa Forbindelse. Der var ogsaa noget vist uhyggeligt ved denne Uvisshed om, hvordan Uvejret var gaaet for dem derude, hvor de var saa udsatte. Stormen havde forlængst været paa sit højeste, den kulminerede i den forfærdelige Tordenskyllé tidligere paa Eftermiddagen. Havet var ganske vist meget uroligt endnu, men Fyrmesteren vilde dog ikke betænke sig paa at sejle ud til „Blokken“ og skaffe sig endelig Besked.

Fyrmesteren gik i sin Baad og satte Kursen mod Blokken“. Snart hørte han svagt mellem. Vindstødene en hul Brølen, Taagehornet var i Gang derude.

(fortsættes Side 32).

... et stort, sort Skibsskrog ...

— Maanedens Interview. :: Frederik Schyberg om Raab, Rovers og Lejrbaal. —

Det er sagt før — og det skal siges igen — at Lejrbaalet er Spejderlivets Helligdom.

Alt for ofte — desværre — gik vi bort fra denne „Helligdom“ med en flov Smag i Munden. Alt for ofte blev vore Lejrbaal en tom og intetsigende Ceremoni — og ikke en glad og festlig Stund, et Sted, hvor vi samledes med vore bedste Venner og lærte dem og os selv bedre at kende. Det var de meningsløse Raab og de tvivlsomme Revyviser, der prægede Aftenen — ikke Sangen og den stille Alvor.

Baalet blev en tilfældig og ligegyldig Hob Brænde, der gik op i Luer, fordi det nu hørte sig til at ende Dagen paa denne Vis. Det blev ikke en Ildfest, hvor de dansende Gnister skabte Livsglæde i Stilheden og Dybde i vore Tanker.

Alt for ofte lod vi haant om den Ramme, — den rige Stemning — Aftenstilheden dannede om vor Ildfest. Naturen var dødsel nok. Gav os rundhaandet de mange Chancer — og saa slog vi det hele i Stykker ved uforstandig Pjæt og taabeligt Godtkøbsgøg.

Haanden paa Hjertet Spejdere: indrømmer I ikke, at Udbyttet ved jeres Lejrbaal tit blev lig Nul — ja, undertiden Minus?

Dobbelt skønner vi derfor paa de enkelte, der holdt Standarden højt — som forstod, at Lejrbaalet var mere end „gammel Skik“.

En af dem er Frederik Schyberg.

Vi, der har set ham træde frem ved Baalet — i sin dristige røde Bluse, mandig — i Slægt med selve Ilden, der knitrede og flammede i den stille Nat — vi, der hørte ham tolke „Den døende Fægter“, saa vi glemte alle Kammeraterne, der laa rundt om i Græsset — vi har stirret ind i „Helligdommen“, lært, hvad Lejrbaalet er værd.

Vi opspørger Schyberg i hans Hjem i Charlottenlund og beder ham fortælle et og andet om Baalet og dets Idé.

— Hvad mener De om vore Lejrbaal?

— At de udtrykker alt for lidt! Jeg har talt med mange ældre Spejdere, som mener det samme. De har følt, hvad Lejrbaalet burde give — men næsten aldrig fundet det udtrykt.

— Hvordan skal et Lejrbaal efter Deres Mening være?

— Ja, først og fremmest maa jeg

Frederik Schyberg.

sige, at det ikke er de store Navne, „Stjernerne“, Solo-Numrene, der skal til. Den, der yder sin Hjælp ved Baalet, skal glide ind og blive en af de mange — en menig Spejder blandt andre — den Dag, han bliver et Nummer — en Attraktion — staar han udenfor.

— Hvornaar optraadte De selv første Gang?

— Jeg var en Dreng paa 12 Aar. Jeg laa i Lejr med min Trop og var blevet led og ked af alle de taabelige Revyviser, der florerede ved Baalene. Da sagde Føreren: „Prøv selv at lave noget!“ Det gjorde jeg! Jeg sang „En Skaal for den Mø“

— Var De nervøs?

— Jeg var ved at synke i Jorden! Senere har jeg forskaanet mine Spejderfæller for at høre min Sangstemme! Kort efter optraadte jeg i Cirkus ved en Børnehjælpsfest — og siden Gang paa Gang ...

— Hvad holder De mest af at deklamere?

— Jeg vil sikkert fremsige „Den døende Fægter“, til jeg bliver en rystende Olding paa 80! Den staar mit Hjerte nærmest!

— De har selv skrevet en Del til Lejrbaalet?

— Ja — forsøgt paa at sige det, som

„ligger i Luften“ — udtrykke det, som vi alle føler ...

— Hvad mener De om Spejder-Raabene?

— Jeg indser godt det opkvikkende, der ligger i at raabe — men der skal være Mening i Raabene. Jeg hader at høre Folk raabe, naar De ikke har noget at raabe om!

— Hvad mener De om Rover-Bevægelsen?

— Hvis jeg havde syntes om den, var jeg selv Rover.

— Hvor ligger Fejlen?

— Man skal ikke kunstigt holde paa noget, der er forbi! Man skal ikke „lege Barn“, naar man er voksen! „Roverne“ spiller Drengene — og det er galt. Jeg tror, man kan skabe en Roverbevægelse, og jeg vilde gerne selv være med dertil — men kun hvis man forstaar, at man vel skal søge at bevare Drengene i sig, men ikke det drengede ... man skal ikke rekonstruere en Drengetid, der er forbi!

— De samles selv med Deres gamle Spejderkammerater?

— Ja — til Lejre, Møder Ture — men vi raaber ikke, deltager ikke i Opvisninger og Øvelser. Og derfor er der desværre ikke Plads til os i Korpset — før den nye Roverbevægelse bliver til Virkelighed. Vi vil bare være unge sammen. Det kan lade sig gøre.

— Kan De ikke fortælle os en lille, morsom Spejderoplevelse?

— Jo — jeg lavede engang Kakao til 36 Mand og brugte Salt i Stedet for Sukker!

— Hvordan spændte den af?

— Fortrinligt! Med værdig Kokke-Overlegenhed fik jeg alle 36 til at drikke — idet jeg lod en Bemærkning falde om, at Købmandens Kakao vist havde været en Smule bitter!

— De er en dygtig Kok, har jeg hørt?

— Ja — det tror jeg, jeg tør sige.

— Hvad er Deres Specialitet?

— Stuvning — ubetinget!

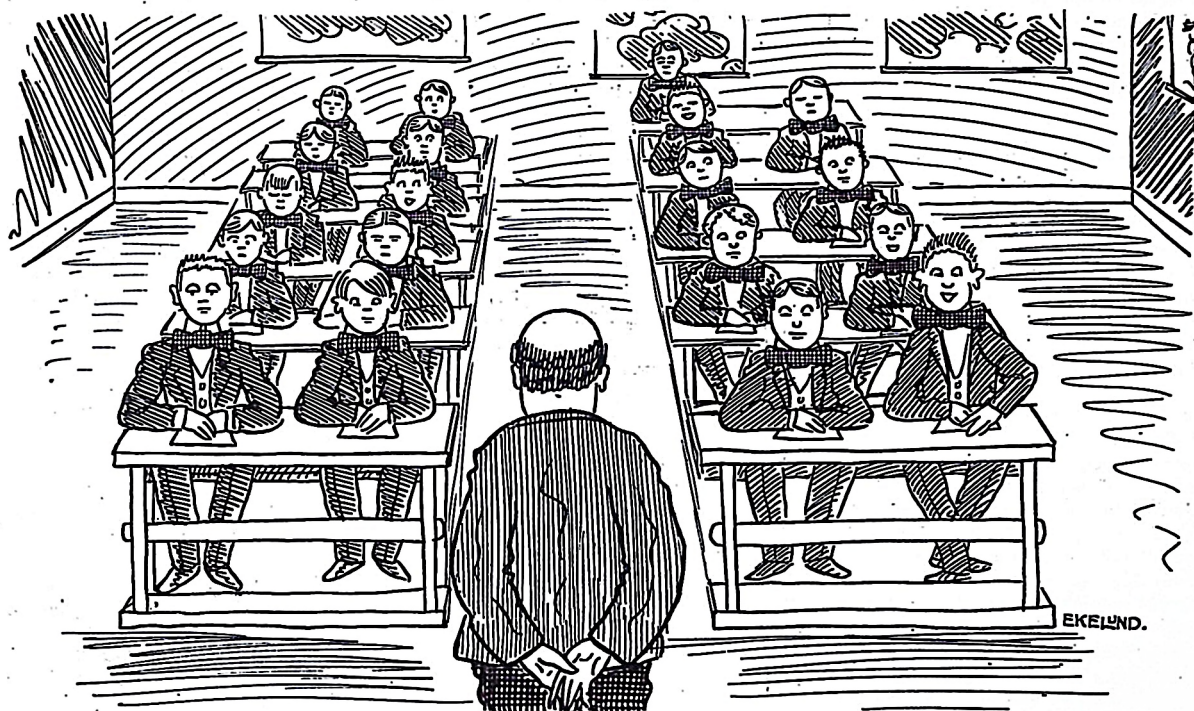
Vi slikker os om Munden og ender vor lille Samtale med at bede Schyberg give os Maanedens Fyndord.

Han svarer, efter at have tænkt sig om et Øjeblik:

— Hvad jeg har at sige mine Kammerater maa vente til vi atter engang samles om Baalet. Men foreløbig — Bedst af alt levende — Ilden! —

SKOLEDRENGENES HÆVN

Fortælling af E. Vedelsby. • Illustreret af Viktor Ekelund.

„Aa — Herr Poul Knudsen ser mig ud til at være noget uopmærksom! Kan han komme herop til mig?“

Poul for op. Han havde kun hørt sit Navn blive nævnet, og saa lige de tre sidste Ord. Han gik op til Katederet.

„Naa — Herr Poul Knudsen, hvad var det saa, jeg sagde?“

Poul anede det ikke. Aa — hvilken irriterende, snøvlede Stemme, den Matematiklærer dog havde. Intet Under, at man blev uopmærksom, blev døsig af at høre denne slæbende Røst uden Saft eller Kraft, uden Betoning, blot denne Aabnen og Lukken af Munden, formende de nødvendige Ord.

„Herr Poul Knudsen — jeg venter et Svar —!“

Der var ganske stille i Klassen. 18 Par skinnende Drengesjæne fulgte opmærksomt Optøret ved Katederet. Poul saa dumt paa Herr Mathiesen, hvis Øjne hvilede inkvisitorisk paa ham.

„Naa — saaledes —! Herr Poul Knudsen — i Stedet for at anvende saa megen Omhu paa din Klædedragt, forekommer det mig, at du havde bedre af at bestille noget, baade hjemme og her. Jeg siger dig, Herr Poul Knudsen — dine Slips er en Lidelse for Øjet, og dine matematiske Kundskaaber en Lidelse for Øret! Kan du nu fortælle mig — naa, før jeg gaar over til Spørgsmaalet, haaber jeg, at du har forstaaet, at du tilbringer en Times Tid her paa Skolen, altsaa fra 2 til 3. — Kan du saa fortælle mig, Herr Poul Knudsen — — — æh — — —“

„Aa — Herr Mathiesen, det er ikke nødvendigt at titulere mig saa formelt, hver Gang De henvender et Par Ord til mig —!“

Pouls Stemme havde været fast og klar. Føj, hvor han hadede denne drøvende Stemme; man var saa omtrent klar over, hvad det næste Ord i Sammenhængen maatte blive, man kunde

ligefrem følge Matematiklæreren Tankeassociationer gennem hans blanke Pandeskal og Isse, saa langsomt gik det.

„Naa naa, Herr Poul Knudsen — det kan da kun behage dig, at jeg tiltaler dig paa den Maade. Det er skam alvorligt ment. For du er rigtignok en net Herre — æh — — — kan du nu fortælle mig — gaa op til Tavlen, skriv op —: Et Par Lakske — —“

Poul skrev —

„— et Par Lakske — har du det — og nedenunder — et Par tærkede Silkesokker — et Slips i skrigende Farver — naa — æh — — knivskarpe Folder i Benklæderne — har du det — æh — — ja, saa er der ikke mere nu. Læg alt det sammen — hvad faar du?“

Poul sendte et rasende Blik hen paa den vindtørre Skabning paa den høje Katederstol. Læreren saa ligegyldigt ud ad Vinduet. Klassen fniste. —

„Naa — hvad bliver det til“, drøvede Mathiesen. „Hvad faar du —?“

Poul kunde ikke nære sig. Han svarede spydigt:

„34 Gange 7 ÷ 949 — — —!“

„Naa — gør du det! Saa har du regnet forkert“, svarede Læreren og vendte det døve Øre til Pouls Næsvished. „Facit er — Laps lig med Poul Knudsen —!“

Nu skyllede en Latterbølge gennem Klassen. Læreren bad om Ro. Pouls Ansigt var blodrødt. Han vendte sig mod den sorte Tavle; slog et stort hvidt Kryds over „Regnestykket“, bukkede saa for Læreren, der forbavset saa paa ham, og forlod saa Klassen med faste Skridt uden at sige et Ord. Døren lukkedes netop efter ham, da Læreren raabte —: „Quo vadis, Poul —?“ — men intet Svar blev givet, og hovedrystende fortsatte Mathiesen Undervisningen.

— — —
„Dreng — hør her —:“

Poul havde samlet 18 Drengene i det store Lindelysthus i Baghaven. Det var Aften. Solen var ved at gaa ned. Paa Bordet stod en mægtig Kurv med Æbler og Pærer, og Frugt efter Frugt forsvandt ned i de bundløse Maver. En lydelig Gnasken overdøvede Suset i Løvet, og alle befandt sig aabenbart vel tilpas. Det var Drengene her, Drengene, der kunde gaa sammen i tykt og tyndt, ingen Hængeløvere eller Dydsmonstre, men ægte Kammerater. De saa nu op paa Poul, der stod paa en gammel Kasse —

„Dreng — Hævnens Sværd hænger over Mathiesens Hoved og skal lyne i mine barkedes Næver! Den formastelige Logaritmetabel skal faa Drengelhug at føle. Vil I hjælpe mig med at sønderknuse og tilintetgøre ham —?“

En Mumlen var Svaret.

„Well, boys — ser I her —? Min Plan er lagt.“ Poul stillede en stor Papkasse op paa Bordet. „Min Fader er Manufakturgrosserer, ved I, og jeg har erhvervet denne Kasse fra et af hans Lagre. Ved I, hvad den indeholder —?“

„Lagklage —!“ foreslog en.

„Rigtigt, Messieurs — Slipse, dejlige Slipse, ægte „Humbugs“ til at tage af og paa i Løbet af 0,05. Og her er mange, nok til os allesammen, dejlig skrigende i Farverne, ja, det er noget for Mathiesen —“

„Men hvorledes —“ raabte flere Stemmer.

„Giv Tid — nu kommer det. Vil I se, — tag Skankerne ned af Bordet, Frederik, saa skal I bare se —“

Poul aabnede Kassen og et rent Orge af Farver viste sig for de nysgerrige Drengesøjne. Poul lagde nitten nøjagtig ens havgrønne, sribede Humbug-Slips frem paa Bordet. Saa fulgte det samme Antal røde — en herlig højrodt Farve med orange Stænk — saa kom nogle violette med Striber i hvidt lige paa tværs, og endnu et Par forskellige Dessins — som Poul udtrykte sig — i nitten Eksempelarer blev fremlagt paa Lysthusbordet.

„Værsgod, mine Herrer, en af hver Slags til hver af jer. Maa jeg demon-

strere, hvorledes disse Uhyrer skal behandles —?“

I Løbet af ¼ Minut havde Poul skiftet Slips. Det kunde foregaa i et Nu, naar man var fiks paa Fingrene. Jo — Mathiesen vilde blive forbavset! Næste Dag i sidste Time skulde Klassen have Mathiesen, og saa — — —

Der herskede en dyster Stemning i Klassen Kl. 1 den næste Dag. Det var sidste Time, og Faget var Geometri. Op-gavebøgerne laa paa Bordene. Mathiesen plejede først at indfinde sig fem Minutter efter Tiden. Han var en meget dygtig Matematiklærer, vel nok den bedste, der havde været paa Skolen, og Drengene lærte noget hos ham. Men de kunde ikke lide hans Væsen. Han kunde være morsom, men hans Humor var bidsk og spotsk, og bag hans Vittigheder føjte man, at der altid var et Stik til en eller anden, en Snært, som altid ramte den, den var møntet paa. Ligeftrem forhadet var Læreren ikke, men

Drengene kunde ikke lide, at han blandede sig ind i deres private Sager, om-talte deres Paaklædning o. s. v., og det var jo strengt taget noget, der heller ikke kom ham ved. Poul Knudsen, der havde forladt Klassen i Gaar efter Læreren's Spydigheder, havde da ogsaa besluttet, at nu skulde Slaget staa, nu skulde Mathiesen rammes, ligemeget, hvad saa Følgerne kunde blive. Han vilde selv føre an. Mathiesen kunde taale en Del, før han kom i Harnisk, det vidste Poul — men han vidste ogsaa, at Grænsen for det tilladelige i Dag vilde blive overskredet. Mathiesen var altid klædt paa samme Maade. Drengene kunde ikke huske, at den graa Frakke med de tre Hornknapper, den lidt for store graa Vest og saa de mørke Benklæder, der vist aldrig havde følt et Pressejærns Svien over sig og derfor altid frembød et melankolsk Skue med de posende Knæ, nogensinde havde været erstattet med „Menneskeklæder“, som Drengene udtrykte sig. Fra Tidernes Morgen havde Mathiesen da ogsaa mellem Drengene heddet „Nypres“, et særdeles træffende Øgenavn.

I Frikvarteret havde Poul sammen med Erik været travlt beskæftiget i Klassen med at anbringe nogle mystiske Snore af tynd Blomstertraad fra et af de store Skabe ved Siden af Katederet hen til deres respektive Pladser. Om Morgen havde Poul medbragt en stor Pakke, som han dog ikke vilde vise Kammeraterne. Disse var meget spændt paa, hvad den kunde indeholde, men paa deres Spørgsmaal fik de kun Svaret —: „Mathiesen, som han er — og som han bliver —!“ Og det hjalp jo ikke meget til at klare Begreberne.

Nu kom Mathiesen. De Trin var ikke til at tage fejl af. Han gik som sædvanlig op til Katederet og slog op i Bogen. Han saa ned over Klassen, og han lagde straks Mærke til, at alle Drengene havde samme Slags Slips paa. De nye Humbug-Butterflies i de skrigende Farver skulde nok fange Øjet, og de grønne Striber med Guldklatterne fik i Solen en metallisk Glans. Var han ude for en Sammensværgelse —? Hans Blik søgte Poul Knudsen, der dog ikke lod sig mærke med noget, men studerede med en for ham ganske usædvanlig Interesse „Fablem om K 10“, som man blandt andet havde for i Dag.

„Poul Knudsen — efter Timen vil jeg gerne have en Forklaring — det drejer

sig naturligvis om din Bortgang fra Klassen i Gaar uden min Tilladelse."

Alt var roligt i Klassen. Nu var Læreren ikke nogen Aarsunge, og han kendte nok denne Stillehed, der altid var til Stede, før Stormen brød løs. Drengenes Spænding paavirkede ogsaa ham. De skjulte Øjekast fra Bord til Bord, de forstaaende og samstemmende Nik og den vedholdende Rømmen, nu fra det Hjørne af Klassen, nu fra det andet, undgik ikke hans Opmærksomhed og fortalte ham, at noget var i Gære.

"Paa hvilken Side begynder vi —?"
Duksen rejste sig og svarede —: "Side 88."

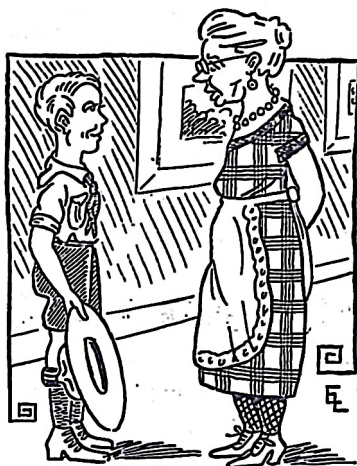
"Tak —!" Læreren bladede i Bogen, medens Drengene spændt fulgte hans Bevægelser. Saa gik han ned fra Katederet.

"Jeg fandt dette Billede i min Bog." Han fremviste et Billede fra en Modejournal af en Herre. "Er det dit, Poul?"

"Nej," svarede denne, "hvorfor tror De det —?"

"Hold dine næsvise Spørgsmaal for dig selv! Men han ligner dig —!"

Poul bed sig i Læben og satte sig. Nu tabte han et Penneskraft paa Gulvet. Som et Lyn dukkede 19 Drengenhoveder ned bag Pultene, og da de 15 Sekunder senere kom op igen, havde Mathiesen atter Lejlighed til at beundre en ny Komposition i Farver. Butterfly'erne denne Gang i en rædselsfuld lilla Farve straaled ham i Møde. Ikke en Træk-

— Tanten: Det er morsomt at du kommer og ser til mig! Vi skal straks ha' Kaffe med Kager og Tvebakker. — Men du kommer vel ikke alene for Kagernes Skyld?

— Neven: Næh — ogsaa for Tvebakkerens!

ning i Drengenes Ansigter forraadte, at de havde en Streg for. Læreren sagde intet, men hans Ansigt udtrykte den dybeste Forbavselse.

"Kaj Holm — kom herop —!"

Kaj gik op til ham.

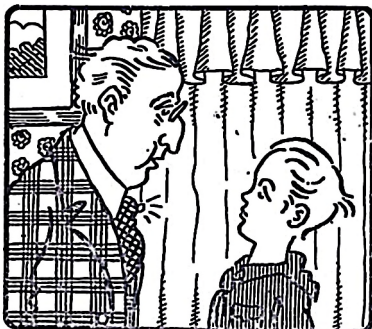
"Det var K 10 i Dag. Kan du sætte en Cirkel paa Tavlen og afsætte Korden —"

Som sædvanlig gik Læreren nu sin Tur op og ned ad Gulvet, mens Kaj arbejdede med Kridtet paa Tavlen. Mathiesens Tur i Klassen gik altid ned mellem de to Rækker Borde, og saa tilbage til Katederet igen. Saaledes spadserede han, alt imens han gav Spørgsmaal og fulgte Elevens Arbejde paa Tavlen, undtagen selvfølgelig, naar han vendte Ryggen til. K 10 var under Udarbejdelse. Kaj havde netop faaet tegnet en nogenlunde anstændig Cirkel efter mange mislykkede Forsøg, og han skulde lige til at afsætte Korden, da et Blyant raslede paa Gulvet. Et kvart Minut senere var Drengelipsene som forvandlede. Et nyt Orgie i Farver viste sig for Hr. Mathiesens 'ndrende Øjne, og han havde egentlig slet ikke bemærket, hvorledes Blyet var gaaet til. Men han tog endog ingen Notits deraf, og Drengene var en Del skuffet over Læreren's

Blaserthed. Men — nu kom det store Nummer —! Kaj var ved at regne K 10 Formlen ud, da et lille Udraab fra Læreren i den ellers ganske stille Klasse fik ham til at tabe Kridtet, der splintredes mod Gulvet. Mathiesen havde paa sin Vandring ned mod Katederet set den store Skabsdør aabne sig og aabenbare et Par Benklæder, krøllede og flossede, med Knæ baade her og der, og over Benklæderne sad en Plakat med Paaskriften —: "En Matematiklærers Bukser — som de er —!" Læreren stod som lamslaaet, men fik ikke Tid til at reflektere nærmere over Fænomenet, da Døren igen gled i, mens dens Kollega ved Siden af sprang op, som aabnet af usynlige Hænder. I denne Del af Skabet hang ogsaa et Par Benklæder, i Farve og Facon en tro Kopi af Hr. Mathiesens. Men disse var rene, ganske pletfri og nypresede med ganske lige og skarpe Folder. Et rent Fragteksempel af et Par Bukser! Over Herligheden hang et Skilt: "En Matematiklærers Bukser — som de kunde være —! Kleider machen Leute —!"

Døren gled sagte i igen. Mathiesen sagde intet, stod stadig paa samme Plet. Drengene dukkede sig bag deres Bøger. Et skarpt Glimt havde vist sig i Læreren's Øjne. Han saa uvilkaarligt ned paa sine Benklæder. Saa gik han hen til Poul Knudsens Pult.

"Er det dig, der er Mester for dette — —?"

— Hør, lille Ferdinand, har du nu spist alle Kagerne, uden at tænke paa lille Søster?

— Nej, jeg havde hende ikke ude af Tankerne; jeg var saa angst for, at hun skulde komme, inden jeg var færdig!!

— Tror du, der er godt at fiske i Søenovre bag Skoven?

— Ja, er du tosset! Der har min Far engang fanget en Gedde, som bliver større og tungere for hver Gang han fortæller om den!

Poul rejste sig. „Ja —!“ svarede han fast og mødte roligt Læreren Blik.

„Vel —!“ Et Klask lød i Klassen. Poul bukkede roligt og satte sig. Hans Kind sved og smertede, den var ganske rød. Hans „Humbug“ var faldet af — den laa paa Gulvet.

„Skal vi saa fortsætte —“

Mathiesen havde atter taget Plads paa Katederstolen, og Undervisningsti-

men gik til. Endé uden yderligere Forstyrrelser. Der blev ikke skiftet Slips flere Gange. Drengene havde forstaaet, at deres Spøg havde været alt for grov — Mathiesen havde set baade vred og bedrøvet ud paa een Gang.

Da Poul efter Timen henvendte sig til Mathiesen for at „tale lidt med ham“ om Historien fra i Gaar, bad Læreren ham forsvinde.

Næste Dag og fremdeles hver Dag saa man imidlertid, at Hr. Mathiesen altid mødte paa Skolen i ulasteligt pressede Benklæder. Han svarede fra hin Dag udmærket til sit Navn: „Nypres“. Og Bemærkningerne om sine Elevers Paa-klædning holdt han fremtidig for sig selv.

Men Eleverne hoverede ikke!

BLANDT KINESISKE RØVERE

En varmende Oktobersol skinner over Peking American Schools store Legeplads, hvor en broget Ungdomsskare tumler sig, sammensat af mindst 12 forskellige Nationer. Næsten alle har de oplevet en Del mere end danske Børn, men de er langt fra saa blaserede. Adskillige har levet i det indre af Kina, andre kommer fra fjærne Militærstationer som Honolulu, Filippinerne, og de fleste har været flere Gange den lange Tur over Stillehavet eller Syd om Asien.

Man mærker det dog ikke paa dem. De er saa velsignet fri for enhver Art af Vigtighed. En Københavnerdreng, der har været 14 Dage paa Landet, kan ganske anderledes sætte Næsen i Sky.

I et Hjørne staar den 13-aarige Jimmy Howard. Han tager ikke Del i Le-gen, da han for nylig har brækket Armen, netop samme Dag hans Fader, Dr. Howard, kom hjem efter over 2 Maaneders Fangenskab blandt Røvere i det nordlige Manchuri.

Jimmy var selv til Stede, da det skete og undgik med Nød og næppe at dele Skæbne med Faderen.

Da der for Øjeblikket hersker en fredelig Stemning paa Legepladsen, og der saaledes ikke er Brug for min Nærværelse ved Slagsmaal eller for at optræde som Beskytter af det svage Køn, beder jeg Jimmy fortælle lidt om Somrens Oplevelser til Brug for det danske Spejderblad. Han er nemlig Spejder i den amerikanske Trop i Peking, og jeg forsikrer ham, at det meget vil interessere hans danske Kammerater at høre, hvad han har at fortælle. Et lille forlegent Smil breder sig over hans Ansigt. „Well, det hele var jo ikke noget videre!“ „Aa, jo, Jimmy, fortæl du kun væk.“

„Allright, De maa vide, at Far og jeg i Sommer opholdt os oppe hos Major Palmer paa hans store Ranch for at gaa

Et Interview i et Frikvarter. — Specielt for »Spejd. Magasin«.

Den 13-aarige Jimmy.

paa Jagt. Den ligger helt oppe ved Sun-garifloden i Nærheden af den russiske Grænse. Den 20. Juli om Morgenen tidlig faar vi at vide, at en velkendt Røverbande, 27 velbevæbnede og beredne, forhenværende Soldater, huserede i en Landsby tilhørende Ranchen. De havde været der før, men var blevet jaget bort. Major Palmer opfordrer min Fader og en anden Amerikaner, Mr. Baldwin, til at følge med i en Bil til Stedet og forsøge at skræmme Røverne bort. De springer begge i Bilen, og jeg faar Lov til at følge med. Paa Vejen tager vi et Par Russere og en Kineser med. De har alle Rifler med.

Da vi kommer nær Landsbyen, opda-

ger vi Røvernes Skildvagter paa Taget af et Hus. Mr. Baldwin standser Bilen. Major Palmer, min Fader og en Kineser beslutter at gaa i Kæde frem mod Landsbyen og ved at skyde over Hovedet paa Røverne tvinge dem bort. Under Fremrykningen modtages de af en Regn af Kugler. Efter Aftale skulde Bilen følge efter, hvis de kom i Fare. Vi ser en Afdeling af Røverne tilhest stadig skydende nærne sig Stedet. Vi kører frem, raaber til min Fader, som var nærmest, og som fra sin Plads ikke kunde se Røverne, om at springe op i Bilen. Major Palmer og Kineserne kunde vi ikke faa Øje paa, antagelig laa de i Dækning i det høje Græs.

Støjen fra Bilen (det var en gammel Kasse) hindrede min Fader og de andre i at høre vore Raab, og da vi samtidig opdagede en anden Afdeling Røvere fra den modsatte Side i Færd med at omgaa os, svingede vi hurtigt rundt og satte full speed til Ranchen. Jeg kunde se min Fader omringet af Røverne, men vidste ikke, om han var skudt eller taget tilfange.

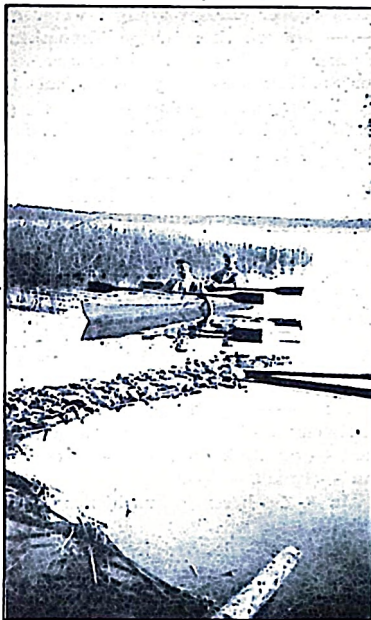
Under Tilbagetoget skød Røverne efter os, medens de to Russere svarer kraftigt igen. Vi kunde ikke høre Skuddene under Farten, men vi kunde se Resultatet paa Bilen. Ingen af os blev dog ramt. Da vi kom hjem, alarmerede vi Soldaterne i den nærliggende Garnison. De gik igang med Forfølgelsen. Den følgende Morgen faar vi et Brev fra min Fader, der kort meddeler, at han er taget til Fange, at Røverne venter en større Løpsum for ham, og at Major Palmer og Kineseren er dræbte.

Vi drager ud, og finder begge Ligene, som blev begravede samme Dag. Majorens Hustru var paa Vej op, da alt dette skete, og det var naturligvis et haardt Slag for hende.

Vi blev to Uger deroppe for at forhandle med Røverne. Alle høje kinesiske Autoriteter blev satte i Virksomhed, en hel Armé med 3 Generaler i Spidsen forsøgte at omringe Røverne, som imidlertid flygtede ind i Bjergene. Jeg maatte saa hjem for at gaa i Skole, og i lang Tid var vi ganske uvis om min Faders Skæbne.

Endelig 25. September fik vi et Telegram fra min Fader, at han under en Kamp mellem Røverne og Soldaterne var flygtet, modtaget i det militære Hovedkvarter med udsøgt Gæstfrihed og bragt til Harbin paa en kinesisk Kanonbaad paa Sungarifloden. Det var en herlig Dag 7. Oktober, da vi modtog ham paa Banegaarden i Peking. Vi kunde slet ikke kende ham. Hans Haar og Skæg var vokset en god Del (han er ellers

SPEJDER- FOTOS

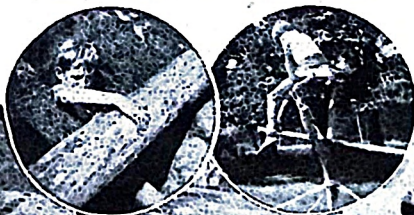

*Paa Furesøens Vover.
Inds. af O. Madsen.*

*Gammel Indianer
Indsendt af Aage Nielsen,
Nærum.*

*Syv morsomme Billeder fra et spændende
Forhindringsløb.
Indsendt af O. Madsen, 3. Vesterbro.*

*Prærie-Karavane.
Indsendt af Aage Nielsen,
Nærum.*

Jeg sidder en Sensommeraften alene ved det ulmende, hendpønde Lejr — Jeg sidder en Sensommeraften alene ved et ulmende hendpønde Lejrbaal, saaledes som jeg elsker at sidde og stirre ind i Ilden — og lade Tankerne flyve, hvorhen de vil, — beskæftige sig med — ja, alt og ingenting.....! Jeg bare stirrer ind i de glødende, sydende, svagt knitrende og gnistrende hendpønde Emmer — følger de Tusinder af smaa hoppende Luer, der blusser op — lyser et Øjeblik i de dejligste Farver — for dernæst at forsvinde — — gaadefuldt, som de opstod.....!

Rødgldende, udbrændte Kviste og Grene falder sammen — — harpiksholdige Vedstykker eksploderer og udsender Kaskader af Gnister — — saftige Smaagrene damper og syder — — smaa Flammer hopper og blafrer ud af Revner og Sprækker — — alle disse Tusinder af Smaalyde forenes i en sagte, mangeartet Susen —

Spejder, — Du kender disse Lyde, — og Du elsker dem, — men — forstaar Du dem? — Ved Du, at denne Susen er en Stemme? — en tusindtunget Stemme — Baalets Stemme —!

Jeg lytter — — og jeg forstaar! — Nogle udbrændte Grene brister og falder sammen; — det lyder som:

„God Aften!“

„God Aften!“ svarer jeg.

„Dejlig Aften!“ suser det.

„Ja, — vidunderlig!“ svarer jeg.

— En lille Pause. —

„Hvorfor er Du alene iaften?“

„Aa jo — af og til trænger man jo til lidt Ro, — og — saa har man sine Perioder, hvor man helst vil være alene — og tænke.“

„Hm — tør jeg uden at være indiskret spørge om, hvad Du saa tænker paa — saadan i Ensomheden?“

„Aa — alt — — og dog ingenting! — Men jeg elsker disse stille Stunder — — og Du er saa dejlig at sidde og stirre ind i — — man faar et helt andet Syn paa Livet — — alt bliver smukt — — man bliver Optimist — Idealist! — Din Magt er vidunderlig! — — Du er et Eventyr — —!“

En bly Rødmænd breder sig over de Tusinder af Smaaluer og gløder et Øjeblik — for dernæst at glide over i spillende, straalende Farver i de dejligste Nuancer — — de smaa Flammer blafrer:

Omkring Ilden.

„Dine Ord glæder mig — — men den Magt, Du taler om, er ikke min egen — — den er en dyrebær Skat, som den store Skaber har givet mig i Varetagt — — Magten til at drage Menneskets Tanker mod det høje! — Og især for jer Spejdere udspør jeg i rigt Maal af, hvad Forsynet gav mig — — og jeg gør det med Glæde; jeg elsker jer, for det er jer, som har fundet mig frem af Tidernes Glemsel! — — Men ak — — altfor faa fatter det store — — altfor mange miskender mig!“

„Hvorledes mener Du?“

„Jo, — der er altfor mange af jer, der er blinde for — slet ikke forstaar Meningen med min Eksistens! — Spejderne kan f. Eks. slet ikke synge — og spille — — jeg elsker Sang og Musik — — men det skal være rigtig Sang og Musik — — jeg vil ikke høre alt det Bavl om „Adrienner“ og „Luftantennener“ — og „Slikkerpinde“ — — det er saa — banalt — —!“

„Ja — det hører jo kun hjemme i en Balsal!“

„Naa ja — det ved jeg ikke — — der har jeg aldrig været — — men jeg kunde græde Søvul, naar jeg hører det! — Jeg hader det!! — Men der er saa forfærdelig mange Spejdere, der ikke kan andet — — og det er særlig blandt Roverne, de findes — disse blinde Mennesker! — — Ja, jeg ved godt, — Vagabundus — Du er selv Rover — — men Du ved, at det er sandt, hvad jeg siger!“

„Ja, jeg ved det — — det er desværre altfor sandt! — Jeg forsøger ofte at modarbejde det, — men det er som oftest forgæves! — Foreslaar man een af vore dejlige, udødelige Fædrelandssange eller en stemningsfuld Aftensang — saa bliver man gerne afbrudt med: — „Næ — læ os nu faa en or'nl' een!“ — og saa rasler en af de gæve Gutter een af disse frygtelige Melodier af paa Banjoen, mens hele Korret bævler op om „Adrienner“ og „Luftantennener“ og „Slikkerpinde“ — som Du siger — —!“

„Ja, det er sørgeligt! — Vor kære gamle Chef Baden Powell vilde græde, hvis han hørte det — — men som jeg sagde før: det er især blandt Roverne, man finder den Slags — — men saa er der de andre Spejdere — — ogsaa der er der noget galt! — Jeg kan godt lide at høre jeres Viser om „Mikkel Muk“ — og de 8 Mand, der „sød ved samme Spand“ — Droskehesten „paa Hjørnet i Skelskør“ — og alt det — — det er meget morsomt, men — — I er lige ved at overdrive det! — I synger for mange Vråpviser!“

„Ja, — det er ogsaa min Mening — — det har jeg saa tit tænkt paa — og sagt — — men der er jo det: Drenge vil jo helst ha' noget morsomt!“

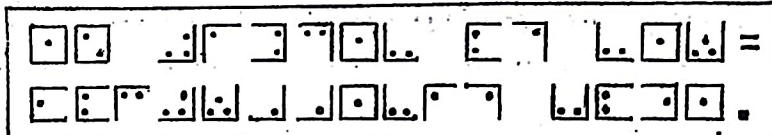
„Ja, — det forstaar jeg saa godt — — og jeg kan ogsaa godt lide det — — og jeg holder af jer for jeres gode Humør — — men allermest holder jeg dog af jer i de stille og alvorlige Stunder, — naar I sidder næsten tavse omkring mig — — Stemningen griber jer — — een af jer følger Trang til at tolke sine Følelser i en Sang — griber sin Luth og træder frem.....! — — Sig mig, findes der noget smukkere og mere gribende end en, saadan Sang, jublet ud af en Spejdersæl i Begejstring over sit Fædrelands Skønhed eller følelsesfuldt udsunget i stille Betagethed over Sommernattens Trylleri — til Luth'ens blide Akkompagnement.....! — Oh — i disse Stunder, flammer jeg op — udfolder al den Pragt, som Forsynet har nedlagt i mig — — mine Tusinder af Tunger straalere og spiller — — og mit skønneste Lys kaster jeg paa den ranke unge Spejder og hans Instrument — — da er jeg glad — — og da kan jeg med Glæde synke ned i min Aske.....!“

„Ja —“ siger jeg, „Du har Ret — — altfor faa af os fatter det store — det skønne — det gribende — — men jeg lover Dig, at jeg skal gøre mit til at naabe Spejdernes Øjne for, hvad Du rummer af Skønhed — og Eventyr!“

— — Baalet er nu næsten udbrændt — — de Tusinder af blafrende Luer er forsvundne — — gaadefuldt, som de opstod — — kun i Midten rødmær endnu som den nedgaende Sol en glødende Hob — hvisker et sagte: „Tak!“ — og „Godnat!“ — og — — med et taknemligt Sus synker Baalet ned i sin Aske....!

Vagabundus...

HEMME
LIG
SKRIFTHEMME
LIG
SKRIFT

Det hænder ofte under Terrænlege, at man har en Melding, som Fjenden nødig skulde læse, og da det ikke altid er nemt i en Fart at faa Meldingen gemt, saa den ikke kan findes, er det fordelagtigt, at den er skrevet med en for Fjenden uforstaaelig Skrift. Eller det kan ogsaa hænde, at man har noget, som ens Broder eller Spejderne i en anden Patulje ikke maa læse, saa er det ogsaa rart at have en hemmelig Skrift.

Jeg vil denne Gang vise jer en meget simpel Kode, som I kan lære blot ved at se paa Fig. 2; men for at I ikke skal være i Tvivl, skal jeg prøve paa at forklare Fremgangsmaaden.

I første lodrette Række ser I tre Figurer, hver med ni Rum. I disse tre „Systemer“s Rum har jeg skrevet et Bogstav, ialt 27. Det 28., nemlig aa, er der ikke Plads til, og det behøves heller ikke, da det skrives som 2 Gange a. I den anden lodrette Række ser I de samme tre Systemer tegnet paa en anden Maade, og i Stedet for Bogstaver er sat Prikker. I alle første Systems Rum een Prik, i 2. Systems Rum 2 Prikker og i 3. tre Prikker.

Naar I saa skal til at skrive noget med denne Kode, f. Eks.: Spejder, opspør i Bogstavet s i de tre første Systemer. Altsaa 1. Rum i tredje System,

a	b	c	.	.	.
d	e	f	.	.	.
g	h	i	.	.	.
j	k	l	.	.	.
m	n	o	.	.	.
p	q	r	.	.	.
s	t	u	.	.	.
v	x	y	.	.	.
z	a	b	.	.	.

derpaa opspør I det tilsvarende Rum i Systemet ved Siden af og tegner det Rum ned. (Husk de tre Prikker, som angiver Systemets Nummer.) Det næste Bogstav er p, som er første Bogstav i andet Systems hederste Række, det tilsvarende Rum med to Prikker tegnes med et lille Mellemrum ved Siden af det først tegnede. e er midterste Bogstav i første System, altsaa et Kvadrat

med een Prik, j er første Bogstav i andet System o. s. v. Naar I skal begynde paa et nyt Ord, tager I saa stor Afstand, som et Bogstav og to Mellemrum fylder.

Ved „Deciffreringen“ gaar I den modsatte Vej. Skal I f. Eks. læse, hvad der staar i Fig. 2, gaar I frem paa følgende Maade:

Det første „Bogstav“ er et Kvadrat med een Prik, det opspøges altsaa i første System, hvor det er det midterste Bogstav, altsaa e, det næste er ligeledes et Kvadrat, men med to Prikker, altsaa andet Systems midterste Bogstav, n. Saa begynder et nyt Ord. Bogstavet er det første i tredje System, s. Det næste er første Systems sidste Bogstav, i, o. s. v. Nu kan I selv prøve paa at løse Resten af Depeschen.

Men, vil I maaske sige, nu kender alle, som læser Spejdersnes Magasin, Koden, og saa er der ikke vundet meget ved at bruge den. Det maa I nu endelig ikke tro, for Bogstaverne kan anbringes paa uendelig mange Maader, som kun du og dem, der er indviet deri, kender. I er hver forsynet med et Kort Mage til Fig. 2, hvor Bogstaverne i de første tre Systemer er skrevet i den Orden, I har aftalt.

En anden Gang skal jeg vise jer en anden Kode.

Her er en lille Opskrift, som jeg har haft megen Glæde af paa min Kanotur i Sommer, og selv om jeg nok ved, at de fleste ikke ynder at slæbe Termoflaske med paa Fod- eller Cykelture, synes jeg dog, at den her beskrevne Fremgangsmaade, som jeg har lært af en dansk Ingeniør, der tit har brugt den paa Ture i Skotland, er saa nyttig, at den bør være almindelig kendt, derfor:

Hvem ønsker ikke at komme rask igennem Morgen-Madlavningen, saa at man kan begynde paa Dagsrejsen? Man er ikke rigtig ivrig efter større Kogeforetager paa Morgenkvisten, vel?

Færdig Havregrød
paa Flaske.

Hellere den varme Morgengrød færdig, naar vi kryber ud af Posen?

Ja, det kan let lade sig gøre, hør her:

Om Aftenen kommer man den reglementerede Portion Gryn og en Del koghed Vand i en Termoflaske og ryster det hele grundigt, hvorefter man forsigtigt letter paa Proppen — pas paa, for den sprutter! Dernæst fylder man efter med varmt Vand, ryster igen

Flasken kraftigt, slipper den overflødige Luft ud af den og lukker den.

Næste Morgen er Grøden færdig, gennemkogt og varm; man behøver bare at komme lidt Salt i som sædvanlig.

Den kraftige Omrystning er nødvendig for at undgå Klumper. For let at kunne faa Grøden ud af Flasken, bør man — i alt Fald første Gang — bruge rigeligt Vand. En Halvliter-Flaske er god til 1 Mand.

Maaden har jeg lært af en erfaren Langtursmand, og jeg har prøvet den og fundet den udmærket god.

Palslev.

Et Blad af Flakkebjerg-Spejdernes Dagbog

Da Franks Seng gik paa Højkant. — Natlig Udrykning.

Det var bælgsprøkt endnu. Paa den store Sovesal laa femogtyve Dreng med Næsen i Vejret og snorkede omkap. Det var vist intet Under, at de sov tungt nu, for hele den første Del havde de ligget lysvaagen. Der var ingen, som kunde sove. Den ene spurgte og den anden svarede. Ingen vidste noget helt bestemt, men Laurits havde i hvert Fald været med til at pakke Tropskærren, og der var taget to Tæpper i til Mands og beregnet Spisegrej til dem alle. Saa var der det med Tøjet. De havde jo ogsaa allesammen faaet Spejdertøj udleveret. Baae Magnus og Kristian og Leo, ja, alle de Dreng, som havde Plads rundt omkring i Omegnen, enten som Snedkerlærlinge, Mejerister, Landmænd eller hvad de nu gerne vilde være, naar de blev voksne og myndige, havde maattet bede om Frihed i fire Dage og skulde møde paa Hjemmet Kl. 2 i Nat. Det var da klart, at der ventede en rigtig knald fin Tur.

Pludselig brølte Henry: Du store Verden, har I hørt, nu snorker Frank, og han skal endda give Zigøjndrengens Klagesang i Morgen, dersom vi kommer ud!

Skal vi tippe ham, foreslog Palle.

Nej, er du tosset, sæt Lærer Jakobsen kom!

Skidt, sagde Palle, han siger intet saadan lige forud for en Højtidelighed!

Det skal du ikke sige, han kan godt blive knurren og vælte hele Turen!

Jeg gør det nu alligevel, sagde Palle, og inden nogen vidste et Ord at sige, stod Franks Seng paa Højkant, og Frank trimlede ud paa Gulvet med alle Tæpperne og Madrasserne over sig.

Brur-prur! skreg han. Han drømte, han kørte løbsk og væltede i en Landevejsgrøft. Bah! sagde Palle, som allerede igen laa i sin Seng, vaagn du hellere op og se at faa Køretøjet paa Benene igen. Hypesten venter nok saa længe.

Hele Sovesalen fniste.

Bylten af Tæpper og Madrader blev levende, og ud af Ruinerne kom Frank krybende med Ærgrelse malet i alle Træk. Han rejste sig op og fik Sengen bragt i vandret Stilling igen, samlet Madraderne op i den og endog lagt Un-

Af Lærer Aage Jensen

derlagnet paa, saa lød der Trin paa Trappen.

Trip! Trap!

Hvad nu! Lærer Jakobsen var undervejs. Frank var ikke færdig med Sengen. Hele Spøgen vilde blive opdaget. Turen væltet maaske. Aa, det Fjols til

Skovens Dybder. Inds. af Harold Steen.

Palle, som altid skulde lave Narrestreger!

Det elektriske Lys klippede. Hele Sovesalen laa blottet for Hr. Jakobsens Blik. Frank laa paa Gulvet rullet ind i sine Tæpper og snorkede. Alle andre sov trygt i de mest plastiske Stillinger, men mest med Hovedet begravet i Hovedgærdet — det var det sikreste, hvis der skete noget latterligt.

Hm! rømmede Hr. Jakobsen sig.

Ingen hørte ham.

Hm! rømmede han sig mere voldsomt.

Alle lod til at sove trygt.

Saa gik han hen over Gulvet til Frank og puffede til ham med Foden. Rejs dig Dreng, hvad ligger du der og leger spinnig Mand paa Gulvet for?

Frank foer op og skreg: Prur-prur-r-r!

Det saa yderst komisk ud, og Læreren kunde daarligt skjule et Smil. Det saa Palle, som kun havde sovet med halvanDET Øje, og nu kunde han ikke holde sig længere, men fniste ud i en befriende Latter. Og ligemed et lo alle, og Hr. Jakobsen lo med, medens Frank befriet krøb i Seng.

Saa var det Tordenvejr drevet over, og Glæden og Spændingen havde faaet sig en lille Forhaandsudløsning.

Selvfolgelig talte Lærer Jakobsen lidt om, at den Slags Spøg jo ellers ikke var Kotume her paa Hjemmet, og at vi endelig maatte passe paa aldrig at komme ud i Gadedrengestregernes Vildnis, dertil skulde vi alle holde os for gode, men — i Betragtning af det forestaaende Opbrud i Morgen med al dets Spænding og Gutternes unge Alder, saa — man havde jo selv engang været ung!

God Nat, Dreng, sov nu vel!

Tak, i lige Maade, svarede de alle i Kor. Og da Læreren var gaaet, sagde Palle: Nu sover vi altsaa. Lærer Jakobsen er alligevel en Guttermand. Og saa sov de.

De sov haardt som Sten, da Klokken var to, og da skulde de have været vaagne.

Lærer Jakobsen stod i Døren og saa ud over de mange hvilende Legemer, og han smilte ved Synet og sagde til sig selv: Det er dejligt at være Dreng, sund og stærk og glad. Og saa satte han Fløjten for Munden og peb saa det skingrede.

En, to, tre! Alle Mand paa Benene. Spejdertøjet paa. Hurtig i Vendingen. Om en Time afmarcherer vi paa Tur til Fyn. Musikkerne maa have Nødebøger og Instrumenter parat!

Sikken et Mylder og en Murren der blev. Strømper røg op over solbrune Ben, saa var det langskafede Vandstøvler og Spejderbluser blev stoppet ned i Bukserne med en Rutine, saa det var utroligt. Bestemt en Time senere, stod hver Mand paa sin Plads i Geledet nede i Gaarden. Orkestret spillede. Fanedugen

smeldede i Morgenvinden. Forstanderen sad paa Ryggen af sin dampende Hest og saa smilende til. De, der skulde blive hjemme stod i Døre og Vinduer og saa længselsfulde ud.

Alle — ret! Troppen — March!

Huerne af, Hurr-a! Ud i det dejlige solbeskinnede rige, lille Danmarks fri Natur.

Det blev en enestaaende Tur. Hver Dag lyste Solen lige muntert og Folk var lige gæstmilde, hvor vi kom frem. Kyllingerne maatte lade Livet og Jordbærbedene i Haverne kom til at se sørgelig tomme ud, inden Drengene igen brød Teltene ned og pakkede dem paa Tropskærren, og Orkestret til Slut gav et allersidste Nummer.

Erik blev Ven med Købmand Kristensens Søn i Kerteminde, og „Stoffer“ blev Ven med Pebersvenden og Gaardejeren Lars Mathisen, ham med Radioen. Hver Dreng fik sine Venner og maatte love at komme igen næste Aar.

Det er nu lige meget, sagde Tropsføreren, for siden vi nu har haft det saa dejligt, og alle Mennesker er saa rare imod os her paa Fyn, skal vi saa ikke

være enige om, at blive her endnu en Dag, og som Tak lave en lille Lejrbaalsunderholdning for dem i Aften.

Svært hørt! Tropsføreren længe leve!

Om Aftenen strømmede hele Egnens Befolkning til Forsamlingshuset. Hver Plads var optaget. Vinduerne maatte aabnes, og ind af dem hængte den fynske Ungdom i flere Lag.

Orkestret gav et Par Numre og saa tog man fat paa Programmet.

Alfred havde hugget et veritabelt Klovnummer fra Cirkus Miehe og foreviste til Jubel for Forsamlingen sin vel-dresserede, afrikanske Dvergelefant, som baade drak Sodavand og slog bagud og til Slut trampede en godtroende Fyensmand, som Alfred havde faaet til at lægge sig ned paa Gulvet, paa Maven.

Musik. Trestemmig Sang.

Erik slaar en, to, tre Flik Flak ude fra Vejen ind i Salen, gaar det sidste Stykke Vej paa Hænder, slutter endelig af med et Hovedspring og bukker for Forsamlingen. Han viser sine Muskler og ruller et langt Tov ud. Værsartig, mine Damer og Herrer, seks Mand trækker jeg med Glans ud af Salen! Seks

Kammerater træder frem og maser og stønner, falder imellem hverandre og slæbes paa Halen ud af Salen.

Minutlangt Bifald!

Musik. „Ærbødigst“ har skrevet et Par Smaasange, som synges, og baade Lars Mathisen og Købmand Kristensen med mange flere maa finde sig i at faa et lille Hip. De morer sig selv kosteligt.

Endelig danser 6 Par Drengene ud paa Gulvet klædt i gamle Folkedragter. De viser Folkedanse fra hele Landet.

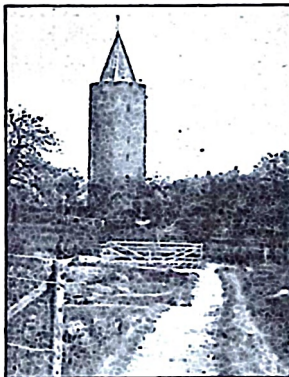
Programmet afsluttes med fælles Kaffe-bord.

Den Fest gjorde Venskabet med Fynboerne endnu varmere, end det allerede var, og da vi næste Dag sad paa Dækket og i Lasten af en stor Kerteminde-sejlbaad og gled ud over Storebælts solgyldne Vand, var der vist næppe en eneste af Drengene, som vilde paastaa, at der ikke fandtes gode Timer og gode Kammerater paa Flakkebjerg Ungdomshjem, men heller ikke, at den danske Landmand ikke var Verdens mest gæstfri og rare Mand.

I ALLE DE RIGER —

Bregentved Slot.

Gaasetaarnet.

Ved C. C. STENDER

Frederik VIII.

Liverpool-Spejdere.

Kinesisk Fiskeskutter.

Kronborg Slot.

Redigeret af stud. mag. Aage Broby, Strandvej 295, Charlottenlund, Tlf. Ordруп 121 (sikrest 6—7 Em.)

De danske Søspejdere.

Formand for Divisionsraadet: Kapt. K. V. Høyer, Gl. Kongevej 80, V. Tlf. Vester 3356.

Divisionschef: Søjtnant K. Dahl, p. T. Fiskeriinspektionsskibet „Diana“, Brevpostkontoret, København K.

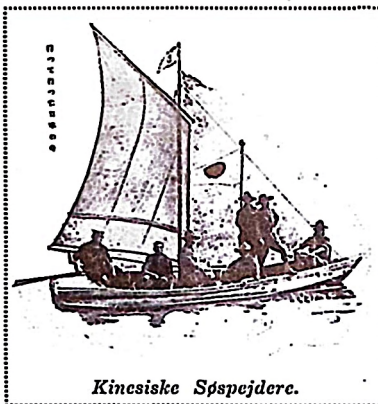
Københavns 1. Trop.

Arbejdet har i December gaaet sin rolige Gang. Hver Søndag Fm. er der 1½ Times Gymnastik paa Orlogsværftet og derefter Patruljearbejde paa Stationen. Endvidere har Patruljeførerne holdt ugentlige Møder i Tropslokalet. Paa disse Møder er trænet til 2. Klases Prøven.

O. Schou-Christensen,
Tropsfører,
Grenaagade 3, Ø. Øbro 2203 y.

Københavns 2. Trop.

Saa blev Værket fuldført, heldigvis i rette Tid. Stationen er ikke længer et Ønske, men en Kendsgjerning. Fire Maaneder har det taget med idel strengt Arbejde — ja, næsten for strengt. I al vor Fritid har vi arbejdet. Alt andet er strøget til Fordel for Stationen. Men gavnligt har det været; meget er lært, og det gode Kammeratskab, det

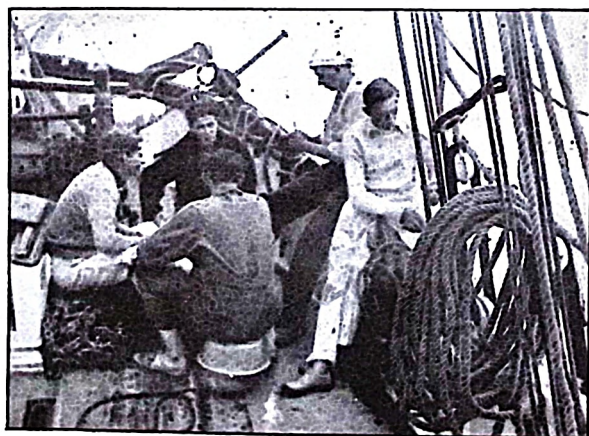
Kinesiske Søspejdere.

rigtige Sammenhold, er netop kommet frem under Arbejdet. Her finder man den rigtige Spejder, der virkelig kan og vil gøre noget for sin Trop. Mange Drenge er glade og henrykte for at være Spejdere, saalænge de kan nyde de Fordele og de Goder, enhver Trop kan byde paa; men naar det gælder om at forsage Glæder og Fornøjelser og i Stedet arbejde, — ja, saa er det bedre at ubestaa. Ja, I Spejdere, som læser dette, I tænker maaske: „Saaledes skulde vi ikke være, vi skulde nok holde ud.“ Men er I sikre paa, at I alle har Ener-

gi nok? Ja, I er de rigtige Spejdere, som forstaar at sætte Pris paa jeres Trop og dens Fremgang, og er I i Besiddelse af den rigtige Spejderaand, da vil jeg tro jer. Mange af mine Drenge har under Bygningen af Stationen beredt mig en stor Skuffelse, og mange har vi mistet. Men eet er sikkert: Kærnen, de raskeste Gutter, de som er de virkelige Spejdere, de som ikke skyr noget Arbejde, naar det gælder Troppens Vel, de er tilbage.

I Oktober talte Troppen ca. 30 Spejdere, og nu tæller den kun 16. — En Tilbagegang vil mange sige; men det passer ikke — det er en Fremgang, for de Drenge, der er tilbage, er nemlig Kærnen. Fra Kærnen udvokser Træet, og er Kærnen frisk og sund, da vil Træet ogsaa blive stort, kraftigt og levedygtigt.

Nu længes Dagene, og Tiden gaar hurtigt. Snart kommer Foraaret, hvor alt gror med fornyet Kraft. Vi glæder os som ingen Sinde før til Foraaret. Vel er vi nu færdige, og dog vil vi aldrig blive det helt. Et Spejderliv er noget for sig selv: det skal gemme Minder, være hyggeligt og desuden have lidt eventyrligt over sig. Men alt dette tager Tid, det kommer først lidt efter lidt. Den 28. Februar hejser vi Danne-

„Der maa skrælles mange Kartofler, naar Skovshoved Rovers er paa Langtur“.

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

brog for første Gang paa Stationen. Gid den maa leve rent og længe til Gavn for raske, danske Dreng, uplettet som det kære Flag, vi færdes under.

A. Eriksen,

Tropsfører, Vævergade 1, 2. N.

Skovshoved Trop.

I December har vi afholdt de sædvanlige 2 Tropsmøder, og Patruljerne har afholdt ugentlige Møder. Desuden er vi begyndt at afholde en større Renselsfest om Bord paa „Willemoes“, nærmest som en Følge af den kriblende Længsel efter Foraaret, som ligger i enhver Søguts Bryst. Er det ikke ligesom man mærker Sommeren kommer nærmere, naar man kommer om Bord i Fartøjet og det skummende, hede Sæbevand luner Kahytten op, mens Primussens lystige Hvæsen lyder fra Kabyssen. — Kort sagt: vi har Foraars i Blodet i Skovshoved, og den Øvelse, vi havde 3. Juledag, var nok morsom, men det interesserer os nu ligegodt mere, at Dagene begynder at længes.

Aage Broby,

Tropsf., Strandvej 295, Chl.

Se her, Spejdere!

Sender jeres Tropsfører hver Maaned en lille Beretning ind til Bladet, om hvad I laver i jeres Trop? Hvis ikke — vil I saa ikke slaa ham ret energisk oven i Hovedet! Er det, I laver, maaske ikke lige saa godt, som det de andre Troppe laver — eller maaske bedre! Og hvorfor skal det saa ties ihjel? Slaat til, Spejdere! Fra mig med!

Red.

International Søspejder-Jamboree.

I Sommer afholdes en stor international Søspejder-Jamboree i Antwerpen. Den arrangeres af Antwerpen Søspejdertrop, fra hvilken Divisionen har modtaget Indbydelse til Deltagelse.

Programmet er følgende:

1.—15. Aug. International Opvisning af Spejderarbejde.

1.—5. Aug. Kongres for Søsps-Tropsførere med Opvisning af Søspejderarbejde af Hold fra forskellige Nationer. — Besøg i Antwerpen Havn, i Kunstgallerier, ved Mindesmærker, i Fabriker o. s. v. — Besøg i de geografiske Samlinger i det verdensberømte Plantin Museum.

6. og 7. Aug. Tur til Bruxelles med Turist-Damper, og alm. Lejr i Ruysbroeck, hvor Søspejder-Regattaerne finder Sted i Baade af Standard-Type (baade Kaproning og Kapsejlads). Signalerings-Konkurrence (Kode-Flag, Morse og Semafor), og Svømning (50, 100 og 100 m).

8. Aug. Tur paa Schelde med Landgang i Tamise og Rupelmonde, Fødestedet

„Der flyver saa mange Fugle — —“.

for Mercator, Opfinderen af Mercators Projektion (der bruges til Skort).

— Deltagerne faar gratis Ophold 1.—8. Aug., dog ikke ud over 12 Mand pr. Trop og højst 50 Spejdere fra hver Nation.

Det er et meget fint Tilbud, og det tilraades de Troppe, der vil deltage, allerede nu at begynde at træne til Konkurrencerne, at vi kan gøre vort Land Ære i det fremmede.

Bekostningen vil ikke blive stor. — Divisionen vil lægge sig i Selen for at arrangere Rejsen saa billig som mulig.

Red.

Aalborg Trop.

For at sige pænt Farvel til det gamle Aar samledes Aalborg Søspejderne kort før Juleferien hos Tropsraadets Formand, Hr. Amtsfm. Flagstad. Anker- og Lillemærket blev efter forudgaaende grundig Eksamination udleveret til Sp-

spejderne, da disse overfor det samlede Tropsraad havde aflagt Spejderløftet. Et Par hyggelige Timer med Sang og Skæmt tilbragtes derefter omkring Lejrbaalet, og der blev blandt andet sunget en Sang, som gjorde megen Lykke, maaske I kender Omkvædet, for det fik Tropsføreren forærende, før han lavede Sangen:

Mel.: Kejseren af Kina.

Dreng om Bord lad det gaa i en Fart. Klar op overalt og gør klar til Start. Vinden er Vest — en Streg til Nord. Til luvart med alle Mand om Bord.

„Svanen“ sig bryster og Næsen hun dypper,

Skipperen rolig i Hænderne spytter; klar til at vende! Hal Storskød ind, Roret i Læ og klos bidevind.

Erik i „Dreng“ kommer agten for tværs, Eigil er med for at faa lidt Kommers. De vil os hale, hvis de kan faa Lov, en Mand fejer Skummet fra Dæk og Bov. Golding er fremme for Fokken at klare, den maa ej fiske, det manglede bare. Hiv o høj, hal Storskød ind, Roret i Læ og klos bidevind.

Klos for vort Bovspryd li'som en Mis, Elith ved Roret om Bord i „Liss“, for Storsejl og Topsejl og Klyver og Fok.

Jo tak, noget mindre ku' ellers være nok.

„Irene“ med Skub i — bliv ikke forskrækket. Den har jo en Mand som Carl Otto paa Dækket.

Hiv o høj o. s. v.

Læsende kommer en Sejler i Vest. Ohøj! ship ohøj — der bli'r mere Fest. Omgang paa Bom og saa spilede Sejl, det er en Søspejder, Far ta'r ej fejl. Ja, det er spille mig Thiesen i „Jonny“, den er allright — den er fin, den er funny.

Hiv o høj o. s. v.

Nu har vi sjunget til Sommerens Pris, mens Fjorden til Halsen er stoppet med Is.

Grejerne bjerget vi har paa Land, Rundbolter, Tovværk og Tjære og Spand. Men naar saa Solen igen vil skinne, Vejen til Fjorden vi nok skal finde. Hiv o høj, hal Storskød ind, Roret i Læ og klos bidevind.

Havtorsken.

FOTO-ARTIKLER

*Enhver Spejder bør have
et Kamera*

Største Udvalg Gratis Vejledning

A. LYKKEBERG
Østergade 37 Telf. 10769

**Støt vore
Annoncører**

Til Damme

og Bassiner haves store, meget smukke Guldflasker samt flere Arter billige Koldtvandsflasker. Særsålt Akvarieværelse med mange sjældne Tropiske forefindes. — Stort Udvalg i Kanariehunner til Hæk.

Alt til Fugle- og Fiskepleje fores.

Willumsens Fugle- og Akvariehus
Østerfarimagsgade 45 — Telefon Øbro 2550
Forespørgsler — Svarporto

I Lejren

bør altid benyttes

WOLFF & ARVÉ's

Leverpostei • Kødretter • Fiskeretter

Faas hos alle Købmænd.

Cloëttas Chocolade

faas overalt

Fineste dansk Fabrikat

NÆRUM KOSTSKOLE. NÆRUM
Telefon: NÆRUM 143

Spm.:

Hr. Redaktør! Vær saa venlig at svare mig paa følgende:

1) Findes der gode Midler mod Frost i Tærne. Hvilke? 2) Hvorfor sættes Fotografier to Gange i Bladet. Paa Side 18 findes „En hyggelig Aften“, som har været i een Gang før.

Svar:

1) Prøv Frostsalve.
2) Vi synes, Aftenen var saa hyggelig, at I godt kunde taale at se den en Gang til!! — Hvorfor spørger du for Resten om et Middel mod Frost i Tærne, naar vi har besvaret det Spørgsmaal en Gang før (Febr.-Nr. 1925, Side 22)?!

Spm.:

Kære Redaktør!
Kan du ikke skaffe os en Tegning til en Kajak.

Venligst Hilsen
E. B.

Svar:

Prøv at skrive til Helmer Nissen, Christiansholmsvej 2, Klampenborg.

Spm.:

Kære Red.
I Sp. Magasin fra Febr. 1923 paabe-

gyndtes Udgivelsen af en Instruktionsbog for Spejderkorpsets Uddannelsesprøver; men i Apr. 1924 holdt Udgivelsen op. Var det ikke muligt, at den kunde fortsættes, da jeg og mange andre, vilde være meget glade for at faa denne nyttige Bog fuldendt, som lovet. I Haab om, at du gør dit bedste, glæder jeg mig allerede til Fortsættelsen. *Boy.*

Svar:

Desværre maa vi bedrøve dig med et Afslag — i hvert Fald foreløbig! Maa-ske vi senere kan fortsætte med Instruktionsbogen — for Øjeblikket tillader Pladsen det ikke.

Spm.:

Kære alvidende Redaktør!
Vil du være venlig og besvare mig paa følgende Spørgsmaal:

1) Skal man selv betale sine Vandrep-lader eller faar man dem tildelt af Troppen? 2) Hvor meget koster Spej-dernes Magasin om Aaret?

Paa Forhaand Tak
Two Scouts.

Svar:

1) Ja — det plejer man vist i de fleste Troppe.
2) 6 Kroner.

KONDITOR

Henning Klenz — Torvegade 32 — Amager 4423
De bedste Kager, Chocolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

Spm.:

Kære Skallenakke!

Du bringer saa tit gode Billeder i dit Blad. Kunde du ikke bringe et Billede af Forfatterne H. Buchhave og Gunnar Jørgensen?

Din trofaste Læser
Snik-Snak.

Svar:

Saa gerne! Her har du de to Herrer. Manden til venstre er en tredje Drengbogsforfatter: Viggo Rehlund. Er du saa tilfreds?

V. R. G. J. H. B.

Fotografi- Rammer

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

HA! HA! HA!!!

Den beskudne Erik.

Moderen: „Naa, Erik, skriv saa din Ønskeseddel til din Fødselsdag. Hvad ønsker du dig?“

Erik: „Der er noget, jeg har tænkt paa, Mor, i disse dyre Tider maa man jo være sparsommelig.“

Moderen: „Du er rigtignok fornuftig, søde Erik! Hvad er det saa?“

Erik: „Jeg har tænkt paa noget, som endda ikke skal koste dig en eneste Øre.“

Moderen: „Nu har jeg rigtignok hørt det med — du er en mageløs Dreng.“

Erik: „Jeg ønsker mig kun en eneste Ting, og den vil du og Far endda tjene Penge ved — jeg vil bare være fri for at spille Klaver!“

Godt svaret.

Den nybagte Student (til Vogterdrenge): „Du skulde rejse ind til Byen og faa dine Øre klippet, de er alt for lange for et Menneske.“

Vogterdrenge: „Saa kunde du tage med og faa Stykkerne sat paa dine Ører, de er alt for korte for et Æsel.“

Støt vore Annoncører.

Dansk Spadesrefodtøj.

Dansk Sportsfodtøj.

SPEJDER!

Du støtter dit Land ved altid at forlange danske Varer. Køb derfor altid

DANSK FODTØJ

Det er mindst lige saa pænt og bedre end det udenlandske. Se altid efter, at Æskerne bærer „Dansk Arbejde"s Mærke.

Foreningen af Kbhvns Sko- og Skoindustri

Dansk Selskabsfodtøj

Dansk Hjemmefodtøj

HELLESENS VII-20

VERDENS BEDSTE LOMMELAMPE-ELEMENT.

Radio Den talende Eversharp

— Et teknisk Under —

Radiopennen ser ud som en alm. „Eversharp“. Er samtidig Blyant og Radiomodtager. Solid og elegant. Intet Legetøj. Funktion og Lydstyrke som det bedste og dyreste Detektorapparat. Er altid og overalt parat. Ingen Specialantenne nødvendig.

Enhver Spejder

maa være i Besiddelse af en saadan. Præve kompl. imod Kr. 10 forud i N.B. Brev. 3 Stk. Kr. 27. Gerne Fri-mærker. Vis Kammeraterne Annoncen.

Firma L. Moustgaard,
Hammerbrochstrasse 4, Hamburg 15

Forlang udtrykkelig

ASP CYKLE- LYS.

Stemplet ASP i lyset
Det eneste rigtige
Cyklelys der findes

Spejd altid efter

Mærket Tre Ben i Ringen
naar De kober Sabel
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
rigtige

Worning & Petersens
Xeroformsæbe

Overalt — over alt!

Fra Divisionerne.

Indsend
små korte
Meddelelser
om Troppens
Liv til
Redaktionen
Nærum
Kostskole,
Nærum.
Telefon
Nærum 143

Bemærk Redaktionen's Telefon-Nr.
Nærum 143.
(træffes sikrest Kl. 5¹/₂—6¹/₂)

1. Ringe Troppes

Julegood-turn. Troppen har til Julen indsamlet Pakker til Sognets Mindrebede. Der indkom ialt 30 Pakker og 40 Kr., som igen blev fordelt til 25 Familier. Det var en stor Glæde at se, hvor velkomne Gaverne var.

4. Juledag solgte vi Julestjernen sammen med K. F. U. M. Spejderne. Ialt 900 Stjerner. I et Førerkursus i Aarsse, Spndag d. 10. Januar deltog Troppen med 6 Spejdere. *Henning Friis*, Troppsfører.

1. Svendborg Troppes

Da Spejdernes Magazin ler ad den Tropp, der ikke indsender et Par Linier, beslutter jeg mig dertil.

Troppen havde Sommerlejr fra den 19. til den 27. Juli ved Elsehoved Fyr. Hertil var fra Svendborg ca. 2¹/₂ Mil; men en Spejder er aldrig forknytt; thi om Spndagen traskede henved 30 Spejdere mod Lejrpladsen, som ogsaa uden nogle Forsinkelser naaedes. Livet herude var dejligt, især naar vi kunde faa Lov at køre til Oure eller Lundeberg efter Varer.

En Dag i Middagstiden kom to nærboende Spstre og sagde, at de vilde give Chokolade og Kager til hele Troppen, efter at Flaget var strøget. Forslaget blev selvfølgelig modtaget, og i Spænding ventedes overalt det afgørende Øje-

blik. Ved 8 Tiden var de venlige Spstre der, og ligesom Flaget, under „Fra Himlen er du faldet“ gik ned, gik Ordene: „Vær beredt“, gennem alle Drengene, og straks efter sad de glade ved Bordet.

Lejren laa tæt op ad en Granskov, og da denne var meget tør, saa vi os ikke i Stand til at lave Lejrbaal; men der er meget, der er lige saa godt. Spndag den 26. kom, og vore Forældre kom i Bil herud, og nogle Drengene, som havde rejst nogle Telte i Nærheden, blev ogsaa indbudt, og saa kogtes der Kaffe paa vore to Feltkomfure. Klokken otte blev her illumineret, og Sangkoret gav mange gode Spejdersange for den jublende Tilhørerkreds. Langt ud paa Aftenen tøffede Bilen med de mange, glade Mennesker ad Vejen til Svendborg; men mange Sp-skende overnattede og fulgtes med os hjem næste Dag. *En Svendborg Spejder.*

Spejder-Gymnastik.

Svendborg Spejdere møder hver Fredag Aften til Gymnastik i Svendborg Borgerskoles veludstyrede Sal. Andre Troppes maa se at faa oprettet et Gymnastikhold!

Sore Kolonne.

Kolonnens Troppes har deltaget i 3 Divisionsturneringer i Aarets Løb: Gjörlev i Bededagsferien, Bromme (ved Sorp) i Efteraaret (for Rovers), Flakkebjerg d. 13. September. I Forbindelse med Roversturneringen var Bivuakering i selvbyggede Hytter. Kolonnensamling har været holdt i Foraaret ved Sorp, i Efteraaret paa Nordruplund. Kolonnelejr paa Langeland i Sommerferien. Jeg har besøgt Troppes i Gjörlev, Høng og Ruds Vedby. I Høng er det lykkedes at faa en af Skolens Lærere til Hjælper. Alle disse tre Troppes har Ulveunger, hvad de to Sorptroppes ikke har.

I Ruds Vedby er i Efteraaret holdt Patruljekonkurrence i Regnvej. Den gik forøvrigt helt godt.

21. og 22. Februar gæstede 37 af Kolonnens Spejdere „Gøngerne“ og „2. Østerbro“, ved hvilken Lejlighed 9 Soranere med Gymnasiast Magnussen som Kommandør gav Opvisning i Plænegymnastik.

Ved Turneringen senere i Gjörlev gav det samme Hold (dog lidt ændret) un-

der Hr. Kapt. Adjunkt Müller, igen en Opvisning.

De to Asser Rigs Troppes (Sorp) holdt i Foraaret Patruljekamp, hvor 1. Troppes 3. Patrulje sejrede. Kolonnen deltog i Efteraaret i et Slagsmaal mellem Syd-sjællands og Vestsjællands Divisioner. St. Georgsdagen højtideligholdtes i Sorp paa sædvanlig festlig Maade og med stor Tilslutning af Kolonnens stedlige Medlemmer og et Par Gæster, ligesom fraværende skriftlig fornyede deres Spejderløfte. Til de 3 nordre Troppes havde jeg sendt skriftlig Hilsen.

Den 3. og 13. Marts holdtes afsluttende Eksamen for Samariter. Jeg havde nemlig ifjor Vinter 2 Hold. Der havde indstillet sig 21, som alle bestod. Laveste Karakter var mg →. Akademilægen var Censor. Efter Samariterkursusets Afslutning paabegyndtes paa Akademiets Sygehus, under Sygeplejerskens Ledelse, et lille Kursus i Sygepleje, hvori deltog 5 Spejdere.

I Efteraaret har jeg paabegyndt 2 nye Kursus i Samaritergerning og et Førerkursus. Desuden deltager 8 af Sorptroppens Spejdere i Divisionens Førerkursus i Slagelse. Efteraaret har bragt knapt saa mange Prøver for Due-lighedstegn som forrige Aar. Kolonnens samlede Antal af Spejdere og Ulveunger er ca. 150.

Lauritzen,
Lektor, Kolonnechef.

1. Randers Troppes

har udsendt første Nummer af et lille, fikst Troppesblad (maskrinskrevet). Til Lykke!

Troppen arbejder godt. Vi er blevet færdige med Skabene til Troppeslokalet. Forresten har vi faaet Tilsagn om at flytte inden 25. Januar; altsaa deler vi for Eftertiden Lokale med „Niels Jespersens Tropp“. Lokalet, som før har været benyttet som Kolonnenlokale, er ret stort, og 1. Troppes Inventar skal nok hygge svært op. Vi er allerede i Gang med at male Troppeslokalet.

Fra 1. Januar har Troppen faaet sit eget Blad, kaldet „Troppen“. Den 17. Januar agter vi (Kolonnen) at afholde vor aarlig tilbagevendende Vinterfest i „Klubben's Lokaler. I Lighed med de andre Aar har Kolonnen indbudt Divisionschefen og haaber at han kommer. Kolonnen har formaaet Lærer Agner til

FOTOGRAF EML CLAUSEN. FREDERIKSBERGGADE 34
Elegant Udførelse Telefon 8050 Rimelige Priser

at holde Oplæsning, og Drengene arbejder under Højtryk med at instudere Tablaer og med at finde „Baldamer“. Tropsbibliotheket arbejder godt. Vi har ca. 100 Bøger, som Spejderne hver Onsdag Aften fra Kl. 7,30—9,30 kan sidde og læse. Det koster 5 Øre at tage en Bog med hjem og læse og man maa kun have den 8 Dage. Fem-prerne gaar til nyanskaffelse af Bøger. Troppen har oprettet en Roverpatrulje.

Paa Gensyn „Bæver“.

1. Sønderborg Trop

har den 1. Jan. 1926 40 Spejdere og 19 Ulveunger.

Tropsraadet er sammensat af følgende Medlemmer:

Kaptajn Nørrie, Formand, Fru Sara Bossen, Købmand Mørup og Lektor Randrup.

Under Premierløjtnant Thyge Johanssens Udkommando til Hærens Skydeskole og Hærens Gymnastikskole, har Premierløjtnant S. V. M. T. Madsen overtaget Hvervet som Tropsfører.

I December Maaned opførte samtlige Spejdere i Sønderborg en Komedie: „Palte og Co.“ Komedien opførtes tre Gange; den ene Gang til Fordel for Byens Sygehuse. — I December Maaned har der været afholdt en Kolonneøvelse under Kolonnechefens, Redaktør Finnemann-Bruns Ledelse. Øvelsen afholdtes i Terrænet om Sønderskov.

S. V. M. T. Madsen,
Premierløjtnant, Tropsfører.

2. Vesterbro Trop.

Som omtalt i December-Numret kunde Troppen den 2. December fejre sin 15 Aars Stiftelsesdag. Det skete dels ved en smuk, stemningsfuld og fornøjelig Fest i selve Troppens Wigwam, indledet med Stammens hævdvundne Cereemoni og overværet bl. a. af Divisions- og Kolonnechef — dels ved en stor Familiefest i Odd Fellow Palæets Ridder-sal, som i Dagens Anledning af Stammens Krigere var omdannet til en stor, malerisk Wigwam med „Raadsilden“ som det stemningsvækkende Midtpunkt. Underholdningen var baade for Spejnes, og ikke mindst for Ulvenes Vedkommende, afvekslende og munter. Festen sluttede med fælles Chokoladebord og Dans.

Fra 1. Januar er Tropsfører Erik Arboe — alle V.broernes populære

„Stri“ — paa Grund af stærk privat Optagethed fratraadt, foreløbig til Sct. Georgsdagen. Tropsraadsformand, Overretsassatør Haghfelt, fungerer midlertidig som ansvarhavende Tropsfører. Samtidig er hidtilværende Patruljefører, stud. jur. Mogens Packness, udnævnt til Tropsassistent fra den 2. December f. A.

Åh, sikke Muskler!

2. Absalon Trop.

2. Absalon Trop, Absalonkolonnen, tæller 14 Spejdere fordelt i to Patruljer. Hver Onsdag er der Tropsmøde i Niels Ebbesenvejs Kommuneskoles Gymnastiksal; sammen med 4. Absalon Trop indrømmes her bl. a. J. P. Mullers System, og efter Mødet deltages der i et Samariterkursus. Patruljearbejdet er blevet fremmet ved en Patruljekonkurrence.

Fra Tropslivet i Efteraaret kan nævnes to Parader, henholdsvis for Tropsraadet og for Kolonnechefen med Stab, samt at der har fundet Øvelse Sted med 6. Absalon. En Jule „good-turn“, som alle Troppens Spejdere med Iver deltog i, blev efterfulgt af en ikke mindre vellykket Julefest.

Manglen af et Tropslokale er selvfølgelig generende, og alle er naturligvis paa Jagt efter en „Hule“, men indtil videre hjælper Troppen sig med at laane 1. Absalons Lokale.

Tilslidst skal nævnes, at der til Troppen knytter sig en flink, lille Ulveflok.
Christian Gandil.

Patruljesang fra 1. Silkeborg

3. Patrulje.

Lad andre kun tvivle og vende om og modløse drage den Vej de kom, vi kæmper dog stadig mod Maalet frem, for Æren, for Land og for Hjem; for Tøsedrenge det er vi ej, vi gaar den lyse, den lige Vej, for 3. Patrulje tag Hatten a' 3. Patrulje, Hurra!

Vi kæmper kun frem mod det største Maal:

en Broderskabslænke af hærdet Stål, og Side om Side vi vinder frem, enhver af os gælder for fem, og gaar det langsomt og trægt maaske, vi vil dog trøstigt af Modgang le. For 3. Patrulje tag Hatten a', 3. Patrulje, Hurra!

Lad Verden kun rives om stort og Smaat og grine og haane og drive Spot, det hele er bare en Bagatel, naar blot vi har fundet os selv, vi drager sammen ad Livets Vej, i Kamp af Modgang, i Lyst af Leg. For 3. Patrulje tag Hatten a', 3. Patrulje, Hurra!

Flemming Rye Esbak,
Patruljefører.

Spred Glæde!

Efter „Vedels Egenes Tropsblad“.

Har I tænkt over, at der findes mange Hjem, hvor det ikke altid er let, at Børnene kan blive Spejdere, thi selv om det koster lidt, saa koster det dog noget. Der skal gode kraftige Støvler til, der behøves en ny Bluse, en Hat, og skal I ud paa Ferielejr, saa ved I jo bedst selv, hvad der behøves dertil. Far og Mor giver det med Glæde, de vil have, at I skal ud i Naturen, og bagefter komme hjem med rødmussede Kinder og fortælle om Skoven, Dyrene og alt hvad I saa. Dette er de glade for. Tænk f. Eks. paa Saxotroppen, hvor Forældrene hyppigt ikke har Raad til at give Børnene godt Fodtøj og Kørselspenge til Sporvogn og Jernbane!!

Kan I nu begribe, hvor godt I har det? Tænk engang lidt over det, og I vil alle føle en dyb Taknemmelighed til jeres Forældre. Forældrene vil ikke have, at I stadig snakker om alt det, I faar; men de ser gerne, at I glæder jer over det, og ikke glemmer det fra den ene Dag til den anden.

De fem Verdensdele.

Fot. Chr. A. Mathiesen.

Og hvordan I kan vise jeres Taknemmelighed, maatte ikke synes vanskelig for en Spejder. Han prøver paa at være ordentlig, saa at han før Skolegangen ikke farer rasende rundt i Huset for at finde Skoletasken, Bøgerne eller Gymnastikskoene etc. Han gør sig Umage for at glæde Forældrene med gode Karakterer, og naar han kan hjælpe lidt til i Huset, gør han det. Han henter Brændsel og Kul fra Kælderen o. s. v.

Jeg husker fra min Drengetid, at min Bedstemoder bad mig hente snart det ene, snart det andet i Byen, ja, saa maatte man jo afbryde Legen, det var ikke rart, og Bedstemoder bad atter og atter. Da tænkte jeg paa den gode, gamle Bedstemoder, som altid havde noget tilovers for os, hun som var saa gammel, skulde hun bede en flink, rask Dreng flere Gange, før han gjorde det, nej, jeg havde jo lært i Skolen at have Respekt for et gammelt graat Hovede — og jeg løb af Sted. En anden Gang legede jeg med nogle Kammerater, af hvilke den ene havde fanet et Sæt nyt, pænt Tøj, han faldt i Snævset og græd saa bitterligt, der var ikke sket noget særligt; men han blev ved, og derfor spurgte vi, hvorfor i al Verden han græd — jo, sagde han, jeg ved, at det har kostet min Moder meget at kunne købe dette Sæt Tøj, hun

har sparet paa Husholdningspengene, og derfor er jeg ked af, at jeg agtede hendes Besvær saa lidt, at jeg slet ikke passede paa mit nye Tøj. Denne Dreng følte i sit Hjerte, hvad Forældrenes Omhu for Børnene betød og kostede! Dette skal I ogsaa føle noget af. Tænke paa det

hver Dag, og I vil snart komme til at se friskt og frejdigt op til Forældrene, Gnavenhed og Surhed vil forsvinde, og der vil komme en udmærket Stemning.

Spred Glæde! Der hører saa lidt til at sprede Glæde. En lille Tjeneste hist og her, et Par venlige Ord til Søster eller Broder, naar de spørger dig om noget, selv om du ved bedre Besked end dem. Gaar du ud om Søndagen, tag nogle Blomster, nogle Grene med hjem, Folk er altid glade, naar man tænker paa dem. Gør det netop der, hvor du ved, det skaber Glæde.

I kender jo bedst selv alle de daglige Smaating, som skaber Glæde. I hver Familie er det forskelligt. Og frem for alt er altid selv glad, selv om det kniber hist og her, — en Gang synes du at Skoleopgaverne er for svære, en anden Gang faar du maaske ikke Lov til at se en ny Film, og der kan være mange Ting, som hviler paa dine endnu smalle Skuldre. Trods alt! Løft dit Hovede, og glæd dig, naar du overvinder alle de smaa Vanskeligheder, som kan stille sig i Vejen, saa I virkelig kan synge med oprigtigt Hjerte: „Jeg bærer med Smil min Byrde“. Og har I først fundet de to Egenskaber: Taknemmelighed og Glæde, saa er I paa Vej til at blive rigtig gode Spejdere — og det er vel Meningen, ikke sandt?

Hans Fuhrmann.

Putte — putte — putte.

Inds. af Lærer Hald, Fjerritslev.

Ny Divisionschef.

Efter at Grosserer *J. E. Rasmussen* fratræder sin Stilling som Divisionchef for Fyens-Spejderne, i hvilken Stilling han gennem flere Aar har udført et stort og uegennyttigt Arbejde, ledes Divisionen af *Rud. Lundbech*.

Lundbechs Navn er kendt og skattet inden for „det danske Spejderkorps“. I 1919 overtog han Kommandoen over Odense. Kolonnen, der dengang talte 23 Spejdere, men den nu, hvor Ledelsen overgives til Lærer *Thorup*, tæller 1 Rovertrop, 6 Spejdertrope og 3 Ulveflokk. Lundbech vandt ogsaa et Navn som Fører for Landsholdet under Jamboreen og blev ved sidste Korpsraadsmøde indvalgt i Korpssets Bestyrelse.

Inserat.

Teddy Skocremen, der nu føres af alle Spejderdepoterne, fortjener at blive kendt af enhver Spejder, dels grundet paa den særlige gode Kvalitet og dels for dens praktiske og fikse Emballeringsmaade, idet man ved et Tryk paa Midten af Æsken nemt baade aabner og lukker denne. Derved undgaas bl. a. at man snavser Fingrene til; ligeledes forhindrer Æskens praktiske Lukkemekanisme Cremen i at tørre hen, saaledes at intet gaar til Spilde. Derfor kan vi paa det bedste anbefale alle Spejdere at benytte denne Creme.

1. Vejle Trop.

Blandt Foretagenderne i December og i Begyndelsen af Januar kan nævnes Juleturen, Søndag den 20. December,

med Patuljekønkurrence efter Turneringsmønster, Jule-good-turn (Uddeling af Pengebreve for Odd-Fellow) og Oprettelse af en Æresret paa 9 Medlemmer.

Særlig vil dog mindes Troppens Nytårsfest i Teatrets lille Sal, hvor Lillebæltkolonnens øvrige Trope, 1. Fredericia og 1. Kolding, deltog. Festen indledes med en Spejderrevy, omhandlende større Begivenheder i Troppens 4 Maaneders Liv. Herefter var der fælles Kaffeord og sluttelig Bal. Ca. 70 Spejdere deltog.

Ind imellem har der været afholdt en Kampagne for Hvervning af passive Medlemmer. Maalet var sat til 60 passive Medlemmer og blev flot naaet, endda forhøjet med en halv Snes Medlemmer. Det har sat Troppen i Stand til at virkeliggøre Planen om et Tropslokale, som rimeligvis allerede er lejet, naar disse Linier læses.

Paa Grund af stadig Tilgang har der maattet oprettes en femte Patulje.

Med Henblik paa Foraarsturneringen er der udtaget tre Turneringshold, der allerede er gaaet i skrap Træning.

Saa snart Tropslokalet er lejet, paabegyndes et Samariterkursus.

Endelig kan nævnes, at Troppen er begyndt at tage Duelighedstegn.

5. Østerbro Trop

havde den 13. Januar bestaaet i 15 Aar, i den Anledning afholdes en Sammenkomst den 6. Februar i Haandværkerforeningens Lokaler.

NYE BØGER

Niels Meyn: Fremad i Verden.

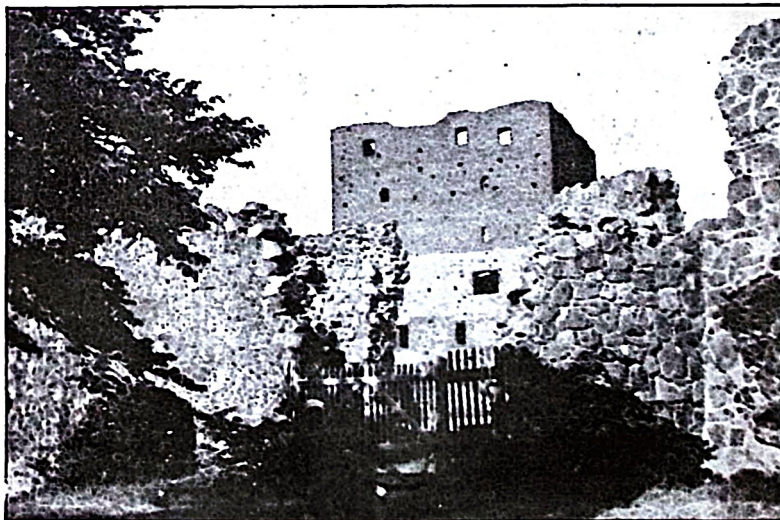
er lidt mere sandsynlig end denne Forfatters Bøger plejer at være, er som Forfatterens tidligere Production sat op med et overordentligt øvet Haandlag, er enkelte Steder trukket lidt i Langdrag i sine Beretninger — men vil utvivlsomt blive læst i Tusindvis. Man tages med, saalænge Læsningen staar paa, bagefter synes den imidlertid at være saa uendelig tom, der er ikke Spor, som har gjort Indtryk paa En.

Christian Reinhard: Paa egen Haand.

En rigtig fiks, lille, baade munter og interessant Spejderfortælling. Vilde være Genstand for en Del Ros om blot selve Idéen, Grundtanken i Bogen havde været original. Men Forfatteren efterlignede denne Gang som tidligere, Torry Gridsted, her hans udmærkede Novelle „Ørnenes onde Aaand“.

Iøvrigt er „Paa egen Haand“ betydelig bedre end Forfatterens Bøger i de sidste Par Aar. Den er sat tilpas filket op, netop som saadan en lille Tanke skal fremsættes. Desværre taber Forfatteren ganske Traaden det Øjeblik, hvor de religiøse Forhold flettes ind. Dog reds det omtrent igen.

Niels Aage Svane.

Hammershus Ruiner.

Redigeret af Esther Muus, Lyngbyvej 215. Hellerup.

Skønt der næsten var gaet et halvt Aar siden de amerikanske Kolonister erklærede deres Uafhængighed, hang Kong Georg den 3. Billede stadig over den store Kamin i Caleb Tuckers Hjem. Det var 1. Juledag i Aaret 1776. Mørket var ved at falde paa, og Kongen saa velvilligt ned paa gamle Caleb og hans Søn Tobias, og Caleb, der sad og bakkede paa sin Pibe, stirrede ærbødigt op paa Hans Majestæts fede Ansigt, som det spømmer sig en tro Undersaat. Men der var mere end Ærbødighed i de gamle Mands Ansigt. Medens Kongen saa ud, som om han aldrig havde haft en eneste Bekymring i denne Verden, var Caleb Tuckers rynkede Ansigt præget af Ængstelse. Da Caleb havde sidet lidt, rejste han sig fra sin Lænestol og gik hen til Vinduet. Hans Træben klaprede over Gulvet. Udenfor bjædede de store Træer langs Delaware's Bredder sig dybt for den skarpe Nordenvind. Himlen var sort, og Sneen fæg. Over Stormens Tuden hørte han Flodens Brøl og Braget af de vældige Isflager, der blev ført af Sted med rivende Hast. Med et Skuldertræk vendte han tilbage til den varmende Ild.

„Jeg har faaet daarlige Nyheder, Tobe,” sagde han og fæstede Blikket paa Kongens uforstyrrelige Ansigt. „George Washingtons Oprørere har forladt deres Lejr i Pennsylvaniaen og marcherer mod Trenton.”

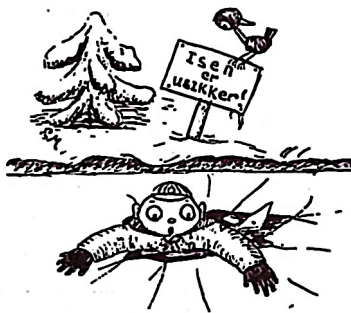
Tobe, som havde travlt med at snitte i en Kæp, saa aldeles ligegyldig ud. Hans Tanker var i Øjeblikket mindre beskæftigede med Krigen end med den store Dukke, han havde bragt over til Ephraim Harway for to Dage siden, for at den lille, seksaarige Samantha Harway kunde faa den Julemorgen sammen med Tobe's allerbedste Ønsker. Tobe, der var seksten Aar — næsten en Mand — var som en Bror for den lille, kønne, lyshaarede Pige. Hun betød mere for ham end baade George Washington og Kongen. Han havde ikke meget Begreb om, hvad Kolonialhæren kæmpede for, men mange af Naboeerne vidste det lige saa lidt, skønt de hessiske Soldater begyndte at rive dem

LASET RAK

Af E. L. Bacon. Oversat af Mus.

ud af denne Ligegyldighed og faa dem til at gaa over paa Oprørspartiet. Et var det at lade Kong George's Mænd slaas med sine Naboeer, men noget ganske andet at lade hans lejede tyske Soldater plyndre baade Oprøreres og kongetro Borgeres Hjem.

Et Billede fra Vinteren.

Tobe's Tanker vendte sig langsomt fra Samanthas Dukke til Caleb's Ord. „Hesserne skal nok klø dem, Far,” sagde han. „De Hessere er de flotteste Soldater, jeg i mit Liv har set. Oprørerne er noget laset Pak. Nogle af dem har ikke engang Sko paa.”

„Sko eller ikke Sko, skyde kan de!” sagde Caleb. „Og hvis de skulde overraske Oberst Rahl's Hær om Natten, som de har i Sinde, kunde Resultatet blive skæbnesvangert. Jeg vil sende et Budskab til vor Ven Løjtnant Wiederhold.”

Tobe rettede pludselig sin kraftige Skikkelse, og der kom et bekymret Udtryk i hans sorte Øjne. „Nu i Nat?” udbrød han.

Caleb nikkede.

„Hvem skal bringe det?” spurgte Tobe.

„Det skal du,” svarede hans Far, „der er jo ikke andre.”

Tobe saa mismodigt ind i Flammerne. Det vilde ikke have været saa trist, hvis han havde haft en Hest at ride paa; men Heste var sjældne, efter at de kæmpende Hære var draget gennem Landet, og hverken Caleb Tucker eller hans Naboeer havde en eneste. Og Trenton laa over to Mil borte!

„Det er skrækelig koldt, og Stormen tager til,” protesterede Tobe.

„Sludder!” udbrød Caleb, højrodt i Hovedet af Vrede. „Hvad betyder det for saadan en Hvalp? Hvis det ikke var, fordi jeg manglede et Ben, kunde jeg gaa 3 Gange saa langt i endnu værre Vejr! Hvad betyder din Bekvommelighed, naar vore Troppers Skæbne maa ske staar paa Spil?”

Tobe havde nu sin egen Mening om den Ting. Hans Bekvommelighed betød en hel Del mere, og Oberst Rahl's Hessere en hel Del mindre for ham, end de betød for Caleb. Men lang Erfaring havde lært ham, at det var unyttigt at modsige Faderen, naar denne havde taget en Beslutning, og Caleb var allerede ved at skære en Gaasefjer til for at skrive til Løjtnant Wiederhold. Caleb's Vilje var en Lov der i Huset; han herskede med fast Haand. Der var der ikke noget, der hed at være uldig.

I meget daarligt Humør luskede Tobe ind for at hente Frakke, Støvler og Huen af Vaskebjørneskind og for at putte noget Brød og saltet Kød i Lommen.

„Det er rigtignok en trist Jul,” tænkte han, og mindedes de dejlige Julefester, de tidligere havde fejret. Men man maatte jo ogsaa tænke paa, at selv om Dagen var gaet uden at blive fejret, saa havde de dog i det mindste faaet god Middagsmad i deres eget hyggelige Hjem, hvilket var mere, end man kunde sige om de fleste af deres Naboeer, hvis Hjem var blevet plyndret af de umættelige Hessere. Caleb's velkendte Troskab mod Kongen i Forbindelse med hans Venskab for Løjtnant Wiederhold havde hidtil reddet hans Ejendom fra at blive taget af dem, og det var han taknemlig for.

(fortsættes)

En lille Helt.

Ved en Kokurrence blandt 4 V.s Ulveunger om hvem, der kunde skrive den bedste Historie blev følgende udtaget:

Kort før Verdenskrigen udbrød i 1914, boede der i den belgiske By Liège en fattig Enke, som havde en Søn, der hed Jean. Da det ofte kneb med at tjene til det daglige Brød, maatte Jean, skønt han kun var 10 Aar, hjælpe sin Mor, men da han var en god Dreng og altid i godt Humør, gjorde han det med Glæde. Jean vilde saa gerne være Spejder, men det havde han endnu ikke haft Raad til.

Nogle Dage før Jul blev det bekendtgjort, at den tyske Hær var paa Vej mod Byen for at storme Fæstningen. Da Jean og hans Moder hørte dette, besluttede de at flygte ud i en af Skovene, hvor de mente at kunne være i Sikkerhed; de havde nemlig hørt, at Tyskerne skød alle — selv Børn tog de ingen Hensyn til. —

En Dag var Jean ude at samle noget Brænde og var derved kommet temmelig langt bort fra den Hytte, de boede i, og da han tilmød ikke huskede paa, at det blev tidlig mørkt, for han vild og kunde ikke finde hjem. Han blev dog ikke forknytt, men gik saa hurtigt, han kunde, hen ad en Vej han fandt. Da han havde gaaet nogen Tid, kom der pludselig en tysk Officer ridende, som standse ham og spurgte ham, hvor han skulde hen. Da blev Jean alligevel lidt bange og svarede ikke paa Spørgsmaalet; Officeren satte ham da op paa sin Hest og tog ham med til den tyske Lejr, som laa i Nærheden.

Foruden at være glad var Jean ogsaa en klog Dreng. I sin Bukselomme havde han en lille Kniv, som han en Gang havde faaet af sin Far. Den havde

de han passet særlig godt paa nu, efter at hans Far var død, og nu blev det den, der skulde hjælpe ham. Han havde nemlig paa hele Vejen til Lejren brugt den til at snitte Spaaner af en Gren, som han havde beholdt af det opsamlede Brænde.

Da de naaede Lejren, fik Jean anvist et Sted, hvor han kunde sove til den næste Dag; men han sov selvfølgelig ikke. Medens Officererne sad og drøftede, hvad de skulde stille op med ham, laa han paa sin Madras og ønskede, at Maanen snart vilde stige op. Officererne kiggede af og til hen mod det Hjørne af Teltet, hvor han laa, og han lod da, som om han sov. Nogen Tid senere gik Officererne ud af Teltet, og der blev snart stille overalt; men udenfor begyndte Maanen at lyse, det kunde Jean se, naar han kiggede ud af Teltet, og da han havde overbevist sig om, at der ingen Vagt var i Nærheden, krøb han lydløst ud og fandt straks Sporet, som han havde lavet ved Hjælp af Spaaner; de lyste nemlig helt hvide i Maaneskinnet. Da Jean endelig var kommet udenfor Lejren, satte han Farten op og løb saa hurtigt, han kunde, idet han stadig fulgte sit lysende Spor. Det varede heller ikke ret længe, før han

fandt den rigtige Vej ind til Liege. Forbi sin Mors Hus løb han, hurtigere og hurtigere og lige ind til den nærmeste Vagt, hvor han straks forklarede Kommandanten sin Oplevelse. Han kunde endda forklare, hvor omtrent den tyske Lejr laa, og han glemte heller ikke at fortælle om de smaa Spaaner som lyste i Maaneskinnet. Da blev der pludselig travlt, for der var nemlig endnu ingen, som havde opdaget, at den tyske Forpost i Aftenens Løb var rykket saa nær mod Liege. En meget stor Styrke blev sendt til det Sted, Jean havde opgivet, og samtidig blev der sendt en Bil ud i Skoven for at hente hans Moder, da det jo ikke længere var et sikkert Sted at bo; og inden Solen stod op næste Morgen, var hele den tyske Forpost omringet og taget til Fange takket være Jeans kloge og hurtige Handling.

Da den belgiske Konge senere hørte Jeans Historie, blev han meget glad, og Jean fik en stor Belønning, saa nu kneb det ikke mere for ham og hans Moder at tjene til Livets Ophold.

Men det bedste af det hele var alligevel, at nu kunde Jean faa sit store Ønske opfyldt — nemlig at blive Spejder.

Jack Holton Willif,

Averter

i

»Spejdernes
Magasin«

Køb hos
vore
Annoncører

!!!

Allerbedste Kvalitet
— og dog ikke
dyrere end andre!

Husk nu
Navnet!

Tryk paa Midten
af Laaget, og Æsken er aaben!

Vil Du

- 1) bevare Dit Fodtøj længere end hidtil?
- 2) altid gaa med det blankeste Fodtøj?
- 3) undgaa Rifter og Skrammer paa Dine Hænder, naar Du skal aabne Æsken med Skocrème?
- 4) være sikker paa, at det sidste i Æsken er ligesaa brugbart som det første?

Saa forlang altid

TEDDY Skocrème i
»Trylleæskene«

som nu faas i de fleste Kolonial- og Skotojsforretninger over hele Landet, samt i i Lejr- og Spejderhuset, Nørregade 15, Kbh.K., Spejderdepotet, Studiestr. 30-34, Kbh.K., Spejder Munderings Magasinet, Landemærket 3, Kbh.K., L. P. Talleruphuus, K. F. U. M., Gothersgade 115, Kbh. K.,

Henry A. Lorentzens Fabrikker,
København N. — Telf. Central 2394

Tjul Bang!!

„Med Livet som Indsats.“ — Fortsat fra Side 11.

Efter en haard Tur naaede Fyrmesteren i Havn paa „Blokken“. Han styrede straks sine Skridt mod Boligen, i Skyndingen lagde han slet ikke Mærke til, at Jollen var forsvundet. Han rev Døren op og stod et Øjeblik efter inde i Stuen. Den var tom. Han gik ud i Køkkenet, videre ind i Soveværelset, til Husholderskens Værelse, gennem Dagligstue og Kontor tilbage til Spisestuen, tomt overalt, ikke et Menneske, hvor var de dog henne? Han kastede et Blik ud gennem Vinduet og blev saa staaende et Øjeblik som forstenet. Op mod Huset kom Husholdersken, bleg og fortvivlet saa hun ud, Haaret flagrede i vild Urede om hendes Hoved, og hun mere slæbte sig af Sted end gik. Fyrmesteren besindede sig et Øjeblik, saa foer han hende i Møde for at faa Klarhed over, hvad der var sket.

Meddelelsen om, at de to Drengene og Jollen var sporløst forsvundne, naglede ham straks som lammets til Stedet. Det var umuligt! Han vaklede et Øjeblik, saa vandt hans gamle hærdede Karakter atter Magten. Han gav Husholdersken en kort Besked og skyndte sig saa af Sted tilbage til Baaden for at naa Land.

Drengene borte — og Jollen i den Storm. Tænk, at han ikke kunde stole paa dem, de lystrede ham ellers altid. Det hele forekom Fyrmesteren ganske ufatteligt, da en ny Tanke pludseligt slog ned i ham. Drengene havde set den bortdrevne, hjælpeløse Fiskerdreng og havde saa, uerfarne som de var, givet sig ud i Kamp for at frelse ham. Det svimlede et Øjeblik for den aldrende Mand. Saa meget havde han aldrig ventet af et Par Drengene. Hans Tanker gik mod Himlen, blot de dog maatte frelses, de modige Gutter, og en Taare arbejdede sig langsomt ned over hans furede, vejrbidte Ansigt.

Meddelelsen om den frygtelige Ulykke naaede til Rothesay, hvor Fabrikant Cole ferierede med sin Hustru og den lille Albert. Pludselig og uventet kom Budskabet i den hyggelige Sommeraften og derfor dobbelt mængstende og oprivende. Fabrikanten spgte at trøste sin ulykkelige Hustru, men det holdt svært for ham. Ernest, deres store Dreng, deres Stolthed var — nej, han var maaske ikke død, der var jo Haab endnu, som Fyrmesteren havde sagt, men han mente det ikke, kunde umuligt mene det, de to Drengene i en lille Jolle paa Nordsøen i Orkan var redningsløst fortabte. Og dog — trods al Tvivl glødede Haabet alligevel aller indest i begge Forældrene.

De maatte bryde op straks og tage hjem til Edinburgh. De gik op paa deres Værelser for at vække Albert. Ham havde de Gud ske Lov endnu, men Ernest — skulde de aldrig se hans glade Smil mere?

Bird kunde slet ikke fatte det hele, hvorfor han skulde op, hvorfor de skulde af Sted, og hvorfor Forældrene var saa bedrøvede.

Han spurgte ustandseligt, og Forældrene svarede saa nænsomt som muligt paa alle hans Spørgsmaal. Ernie vilde vist aldrig komme tilbage mere, sagde de, men det kunde Bird nu ikke forstaa.

Og næste Formiddag, da Familien Cole var kommet til Edinburgh, kom det overraskende og glædelige Budskab om Bob Dennisons og Franks vidunderlige Redning. Der var alt saa Haab endnu, de var fisket op af en Passagerdampers sænkning udenfor Kysten, maaske Ernest ogsaa levede endnu. Fabrikant Cole vandrede rastløs fra det ene Rederi til det andet og

videre til Telegrafene for muligvis faa sit Haab bekræftet, men det blev Aften, Rederiernes Kontorer stængede deres Porte, og Telegrafene meldte ikke om noget. Haabet blev mindre og mindre, svagere og svagere.

Om Aftenen sad Familien stille hjemme, Albert i Sofaen ved Siden af sin Moder.

„Moder, kommer Ernie saa aldrig tilbage mere, hvad Moder?“

„Jeg ved det ikke, lille Bird, men jeg er bange for at Ernie er død, min lille Dreng.“

„Ja men Moder, hvorfor er Ernie død, han var da ikke saa gammel?“

„Ja, lille Bird, det kan jeg ikke forklare dig, men Døden kan komme til alle, baade ung og gammel, der er ingen, som er Herre over Døden.“

Albert sad lidt stille og tænkte. Pludseligt rettede han sig op i Sofaen og spurgte: „Ja men Moder? Kommer Frank da heller aldrig tilbage mere, hvad?“

Moderen kærtegnede ham let og svarede saa: „Jo, min lille Dreng, Frank er blevet frelst og er kommet hjem til sine Forældre.“

„Ja men Moder,“ Albert saa næsten bedende op paa hende gennem de taarefyldte Øjne, „saa tror jeg ogsaa, at Ernie er frelst og er ovre hos Frank, for de fulgtes altid ad, og saa har de sikkert ogsaa gjort det nu.“

Fru Cole rystede let paa Hovedet og sagde med et vemodigt Smil: „Nej lille Bird, denne Gang kunde de ikke følges, Frank blev frelst ved et Under, men Ernie er vist gaaet op til Gud i Himlen.“

Albert lænede sig atter ind til sin Moder, og store Taarer gled stille ned over hans solbrune Kinder. Hvorfor og hvordan, det kunde han nu ikke fatte, men baade Fader og Moder var saa bedrøvede, saa maatte det jo være rigtigt, at Ernie aldrig mere kom tilbage.

Der var gaaet endnu to Dage, da Frank en Aften sad og fortalte den lille Bird stille og smukt om hans store Broders sidste Bedrifter, hvor han roligt gav sig ud i Kamp med Naturens vældige Kræfter, mandigt og modigt, bydende alt Trods og glemmende sig selv, sit eget lille jeg, for at frelse en nødstedt Kammerat. Og Frank fortalte det saa beskedent for den lille lyttende Dreng, at ingen kunde ane, at han selv var en Helt saa stor, som den anden, at han selv havde sat Livet som Indsats i Kampen og blot ved et Under var kommet frelst i Land igen.

Og Bird saa med store forundrede Øjne op paa Frank. Ernies sidste Ord havde været: „Hils Fader og Moder — og Bird!“ Det var den Hilsen, Frank nu havde bragt. De to Drengene sad lidt tavse. Frank havde lagt sin Arm kærligt om Halsen paa den lille Bird.

Da gik Døren op, og Fabrikant Cole kom hurtigt ind. Et hvidt Papir flagrede i hans Haand.

„Telegram Drengene, Ernie er reddet! En Skonnert har fisket ham op og bragt ham frelst til Danmark!“

Drengene kunde næsten ikke tro den glædelige Overraskelse. Frank fik Telegrammet, og mens de skiftevis lo og græd, læste han selv Teksten højt. Ernie var frelst! Ernie var frelst! jublede det i ham.

Drengene foer af Sted for at finde Fru Cole.

ØNSKER DE

et solidt og holdbart Stykke

Tinarbejde

Forlang hos Deres Guldsmed

W. Greens Fabrikat

eller ring til Telefon 8548 & 14748

Nyhed!

Nyhed!

CHOCOLADE

Heinr. Jessen

Fin kraftig velsmagende

Spejder Chocolate

med Original Billede
af Spejderliv i 50 Variationer
pr. Kage 25 og 50 Øre.

C. V. STEENSTRUP

Knabrostræde 12
København K.

Telefon: Central 4554
Telegram-Adr.: „Apollolyro“

Stort Lager haves altid af

alle Musik-Instrumenter
for Spejder-Orkestre

Reparationer udføres

„Hun ved det! Hun ved det,“ sagde Fabrikant Cole beroligende. „Jeg har bragt hende det glædelige Budskab.“

Og i det samme kom Fru Cole ind i Stuen.

„Ja Dreng, I ved ikke, hvor glad og taknemmelig jeg er. Hvor er Gud dog god.“

Den Aften græd Frank sig i Søvn i lykkelig Bøn til Gud.

Og en Uge efter havde de atter Ernie iblandt sig. Han bar den ene Arm i Bind, men var ellers helt sig selv, som før i Tiden.

Og de to Familier Cole og Williams glædede sig stille og inderligt over de to raske Drenges vidunderlige Frelse.

Paa Vej til Lejren provianterer vi hos

KNUD KIÆR

KOLONIAL- OG DELIKATESSEHANDEL

63, Frederiksborgvej 63. Søborg

NB. 10 pCt. Rabat til Spejdere i Uniform.

BYENS REPRODUKTIONSANSTALT
• AKTIE- • SELSKAB •
CLICHÉER • AF • ENHVER ART •
• FREDERIKSBORGGADE •
• TELEFON : * 5 * BYEN 7750. •

Averter i „Spejdernes Magasin“

KORTIL VERDENS ENDE

KNAGENDE STÆRKE

SCHJØNNING & ARVES
CYKLEDÆK
OG SLÅNGER

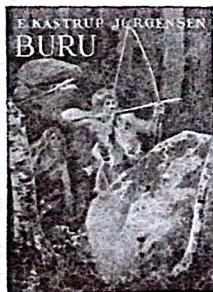
SPEJDERDRENGE I ØST OG VEST

SIGER, AT HASSELBALCHS BØGER ER BEDST

Pris
Kr. 3,00
og 3,50
smukt og
solidt
kartonneret

Alle
Bøgerne er
illustrerede
af
Axel
Mathiesen

Steen Hasselbalchs Forlag.